

Tüstav Arşivi
Orhan SİLİER
Bağışı

TEKİRER SÖZÜ

10 MART 1970
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :

121

YENİ Hükümetin de

ÖMRÜ UZUN

OLMAYACAKTIR

AUS

BU SAYIDA:

embreye konmuş

Paranın OZ
BİLETLERİ

Türkiye birlikçi devrimciler tüzüğü

1 — Cemiyetin adı: Türkiye Birlikçi Devrimciler Derneği.

2 — Merkezi: (İstanbul, Şeh. remini, Topkapı cad. Faik Bey Ap. No 4/2 dir.) İleride merkezin yeri değişebilir

AMACI:

a) Bilimsel toplumcu dünya görüşünün ışığında, halkımızın bağımsızlık ve demokratik mücadelesinde, devrimci gençliğin düşünce ve eylemini geliştirmek.

b) Atatürk devrimlerine ve

ilkelerine karşı gelen kişi ve kuruluşlarla bilimsel ve fikir yoluyla mücadele etmek.

c) Kendi görüşünde olan tüm kuruluşlarla ortak eylemlere katılmak,

d) Derneğimiz üyelerine ve üye çocuklarına mümkün olan yardımı yapmak,

e) Amaca ulaşmak için toplantılar düzenlemek, gösteriler düzenlemek, gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunmak, yayın yapmak ve sergi-

ler açmak.

Derneğin kurucu üyeleri:

Şahin Atılın — Malatya — 1948 — T.C. — Kalo — Maşuklar Yok. No 51 Beşiktaş

A. Turan Yücel — Arguvan — 1947 — T.C. — Mustafa — İhlamur Dere cad. Odalar sok. No: 3 Beşiktaş

Abuzer Altın — Malatya — 1948 — T.C. — Hasan — İhlamur dere cad. Odalar sok. No. 3 Beşiktaş

Rıza Ballıkaya — Varto —

1946 — T.C. — Mustafa — İhlamur dere cad. Odalar sok. No. 3 Beşiktaş

Haydar Sarıdikmen — Sivas — 1932 — T.C. — Mehdi — Kasap Kâmil sok. No: 9 Yıldız . Ye nimahalle

İbrahim Yıldız — Giresun — 1946 — T.C. — Muharrem — Kasap Kâmil sok. No: 9 Yıldız . Ye nimahalle

Mehmet Yılgin — Sivas — 1943 — T.C. — Hasan — Asım yaman cad. No: 23 Beşiktaş

Şerefli Koçhisar Gençlik derneği tüzüğü

AD VE MERKEZ

Madde 1. Şereflikoçhisar Devrimci Gençlik Derneği adı altında Devrimci Gençlik Derneği, Cemiyetler Kanununa göre kurulmuş bir gençlik örgütüdür. Merkezi Şereflikoçhisar'dır.

NİTELİK VE AMAC

Madde 2. Derneğimiz, emperyalizm ve feodal kalınlara karşı verilen halkımızın Millî Demokratik Devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur.

Devrimci Gençlik Derneği, amacına ulaşmak için gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunur, toplantılar düzenler, yayın yapar, sergiler açar, tiyatro çalışmalarında bulunur.

ÜYELİK

Madde 3. Derneğin amacını benimseyen gençler üye olabilirler. Üyelğe kabul için, aday üye giriş bildirimini doldürmek gerekir. Üyelğe baş vurulduktan en çok 6 ay sonra Dernek Yönetim Kurulu asil üye olup olmayacağı hakkında karar verir.

Yönetim Kurulunun üyelğe kabul etmedikleri kimselerin Dernek Genel Kuruluna başvurma hakları vardır.

Üye olabilmek için Cemiyetler Kanununda yazılı şartların olması gereklidir. Üyelğe başvuran her aday üyeden bir defaya mahsus olmak üzere 5 TL. alınır. Aday veya asil her üye ayda en az 2.5 TL. ödenti vermek zorundadır. Yıllık ödenti tutarı 120 TL.'sini geçemez.

Üyeler, yetkili kurullarca verilecek görevleri zamanında yapmak zorundadırlar.

Ödenti borcu olan üyeler Genel Kurul toplantısına katılamazlar.

Örgüt organlarının seçilmesinde seçme ve seçilme, Genel Kurul toplantısına katılan üyelerin hakkıdır. Asil üyelerin 1/5 inin imzası ile dernek Genel Kurulu toplantıya çağrılabilir. Aday üyelerin

Genel Kurulda söz hakları vardır, oylamaya katılamazlar.

Üyelikten ayrılma, üyelerin yazılı istifaları ile olabilir.

DERNEĞİN ORGANLARI

Madde 4. Derneğin organları yönetim, denetim, onur ve genel kuruludur. a. Genel Kurul: Derneğin asil üyelerinden oluşur ve salt çoğunlukla toplanır, çoğunluk temin edilemediği takdirde 2. toplantı çoğunluksuz yapılır. Kendine bir başkan, bir başkan yardımcısı ve bir yazman seçer. Derneğin izleyeceği devrimci tutumu tartışır. Geçmiş yönetim kurulunu akalar. Dernek tüzüğünü değiştirir. Bu değişiklik en az toplantı yeter sayısının 2/3 nün oyuyla olur. Kararlar üyelere yazıyla, başkalarına basın yoluyla bildirilir. Yılda en az bir kere toplanır. b. Yönetim Kurulu: 5 asil, 2 yedek üyeden oluşur. İlk toplantısında bir başkan, bir yazman ve bir sayman seçer. 2 Genel Kurul toplantısı arasında derneği yönetir, Genel Kurulun verdiği kararların ışığında derneğin amacına ulaşabilmesi için gerekli çalışmaları yapar. Genel Kurula, gelecek Yönetim Kurulu için adlar önerir. c. Denetim Kurulu: İki asil, bir yedek üyeden

oluşur. Yönetim Kurulu çalışmalarını, hesaplarını inceler, Genel Kurula rapor verir. d. Onur Kurulu: 3 asil, bir yedek üyeden oluşur. Dernek üyelerine, tüzüğe, derneğin amacına ve Yönetim Kurulu kararlarına aykırı hareket edenlere cezalar verir. Cezalar: Para cezası, üyelikten geçici ve kesin çıkarmadır. Onur Kuruluna ancak yönetim kurulu aracılığıyla başvurulabilir.

DERNEĞİN GELİRLERİ

Madde 5. Derneğin başlıca gelirleri ödentiler, bağışlar, gösteri ve toplantı düzenlemekten elde edilenler, tiyatro çalışmalarından, dernek mallarından ve yayınlarından elde edilenlerdir.

ORTAK HÜKÜMLER

Madde 6. Derneğimiz tüzüğün ikinci maddesine uygun amaçla bir federasyona dernek genel kurulunun 2/3 nün oyu ile üye olabilir. Üyelikten ayrılma tüzük değişikliği gibi, dernek genel kurulunun 2/3 nün oyu ile olur. Dernek, federasyondan çıkma, çıkarılma, federasyonun kapatılması, dağılması, kendi kendini dağıtması, ve benzeri hallerde bağımsız tüzel kişiliğini sürdürür hemen genel bir kurula giderek tüzüğünü değiştirir. Federasyon

rasyona bağlı olduğu sürece federasyon tüzüğünün ve buna göre verilecek yetkili organların kararlarına dernek ve dernek üyeleri uyumak zorundadırlar.

Madde 7. Yedek üyelerin buldukları kurullarda söz hakkı vardır. Oy hakkı yoktur.

Madde 8. Kapatılma durumunda dernek malları ve varlığı T.D.G.F. kalır. Federasyon yoksa yönetim kurulunun alacağı karara göre aynı amaçlı bir başka kuruma verilir.

GEÇİCİ HÜKÜM:

Madde 9. Bu tüzüğün genel kurulca kabulünden sonra yönetim kurulu gerekli işlemleri yapar.

KURUCU ÜYELER

Ömer Yiğit — Hacı Dede — 1950 — Karandere T.C. — Sanayi Mah. Şerefli Koçhisar.

Ahmet Karacan — Ali Rıza — 1952 — Karamollauşağı — T.C. — Yeni Mah. Bağlar Sok. No. 2 Şerefli Koçhisar.

İbrahim Öztaş — Ali — 1950 — Sarıhasanlı Köyü — T.C. — Kavafiyeci Çetin Ekici Eliyle Şerefli Koçhisar.

Sencer Acarbaş — Hâdi — 1949 — Mustafacık Köyü T.C. — Mus. tafacık mahallesi No. 3 Şerefli Koçhisar.

proleter devrimci

AYDINLIK

En geniş saflarla işbirlikçi AP iktidarına karşı devrimci mücadele

F. ENGELS — Marks'ın mezarı başında konuşma. Şahin Alpay — İşçi sınıfı ve Milli Demokratik Devrim. Kızıl bayrak—Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır

Yeni hükümetin de ömrü uzun olmayacaktır

26 milyonluk kredi yolsuzluğunun kahramanı Demirel, yeni kabinesini açıklamış bulunuyor. Demirel'in kabinede hiç değişiklik yapmadan yeniden güven oyuna gitmesi beklenmeyen bir adım olarak karşılanırken günlük basında çeşitli yorumlar yer aldı.

Demirel'in böyle beklenmeyen bir adım atması bizce iki hesaba dayanmaktadır: Birincisi çeşitli pazarlıklar sonucu satın alınan beyaz oylarla eski hükümete güven oyu sağlayarak parti içinde sarsılmış olan prestijini kurtarmak, dolayısı ile iktidarını sağlamlaştırmak, ikincisi ise, eski kabine ile güven oyu alamadığı takdirde, üçüncü bir kabine kurma imkânını korumak. Bu sayede Demirel, kendisi için son şans olacağı açık olan böyle bir durumda, gereken tavizleri vererek iktidarda kalma yollarını arayabilecektir.

Bu hesabın temeli parlamentodaki koltuk sayısına dayanmaktadır. Böyle olduğu için de, kökleri derin ekonomik ve sosyal gelişmelerde olan iktidar buhranını önlemeye yeterli değildir.

AP iktidarı, Emperyalizme bağımlı tekelci sermaye ile taşra mütegalibesinin millici güçler karşısındaki ittifakına dayanmaktadır. Bu ittifakın kendi arasındaki çelişkilerinin keskinleşmesi sonunda ortaya çıkan buhranın çözüme bağlanması, çatışan gruplardan birinin ekonomik ve politik gücünün bertaraf edilmesine ya da çatışan grupların belli bir düzeyde uzlaşmasına bağlıdır.

Oysa hükümetin düşmesinden bu yana geçen bir aya yakın zaman zarfında böyle bir değişikliğin olduğu söylenemez.

Tersine mücadele genellikle milletvekili satın almak düzeyinde geçmiş ve Demirel, kendisine muhalif olan çev-

relerin gerçek gücünü kıramamıştır. Bundan ötürü yeni hükümetin güven oyu alması, geleceği açısından çok şey ifade etmeyecektir. Hatta çatışan kanatlar arasındaki mücadele şiddetlenecek ve Türkiye pek yakında yeni hükümet buhranlarına sahne olacaktır.

Güven oyunun alınmaması halinde ise, AP nin durumu daha da güçleşmektedir. Cevdet Sunay'ın meclisten iki deta güvensizlik oyu alan bir politikacıya üçüncü defa başbakanlık görevini vermeğe yanaşp yanaşmayacağı bir yana, Demirel'in ne gibi tavizler vermek zorunda kalacağı da belli değildir.

Hiç şüphesiz ki, bu ikinci şıktan AP iktidarı çok daha yıpranmış olarak çıkacak ve temsil ettiği çevrelerin halk üzerindeki egemenliği daha da sarsılmış olacaktır.

Her hal-ü kârda emperyalizm ve işbirlikçilerini Türkiye'de zorlu günler beklemektedir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri hiçbir yerde egemenliklerini kendiliklerinden terketmezler. Onların egemenliklerini sona erdirmek için bilinçli mücadeleler vermek gerekir.

Zorlu günlerinde şiddetli darbeler indirecek güçlerin bulunmayışı her buhrandan sonra onlara yeniden güçlenmek imkânını verir. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz durumun doğru değerlendirilmesi ve devrimci güçlere doğru hedefler gösterilmesi önemli sorunlarımızdandır.

Türkiyede bugün bir burjuva demokrasisi yoktur. İçinde bulunduğumuz dönemi bir burjuva demokrasisi olarak nitelenecek ülkemizin emperyalizmin boyunduruğu altında olduğunu inkâr etmektir. Burjuva demokra-

sisi burjuvazinin proletarya üzerindeki diktatörlüğünün politik alandaki ifadesidir. Oysa emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerde gerici parlamentarizm, emperyalizm ve işbirlikçilerinin bütün halk sınıfları üzerinde tahakkümünün bir aracını inandırıcı bir şey değildir.

Gerici parlamentarizmin dışa bağımlı niteliğini gözlerden gizleyecek sloganlarla ortaya çıkmak, en azından kitlelerin siyasi gerçekleri kavramalarına engel olmak sonucunu doğurur. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz buhranı burjuva demokrasinin iflâsı olarak niteliyemeyiz.

Fakat aynı şekilde içinde bulunduğumuz buhranın nedeni olarak gerici parlamentarizmi göstermekde hatalıdır. İçinde bulunduğumuz buhranın temel nedeni gerici parlamentarizm değil, emperyalizm ve işbirlikçileri ile Türkiye halkı arasındaki ve bunların kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesidir. Meseleyi bu sınıfsal temelden soyutlayarak ele almak ve sadece bir hükümetin ekonomik ve politik başarısızlığına bağlamak hatalı bir görüş olur.

Diğer yandan içinde bulunduğumuz buhran dönemi bize, daha demokratik bir iktidar sağlamaktan çok, kitleler içinde çalışma, gerici parlamentarizmin gerçek yüzünü halk sınıflarına gösterme, emperyalizmin ve AP iktidarının halk düşmanı tutumunu açıklama imkânını verir. Bu dönemde yapacağımız şey, doğrudan doğruya etkili olamayacağımız iktidar hesapları ile yetinmek değil, bir an önce güçlerimizi birleştirerek emperyalizme ve AP iktidarına karşı taarruza geçmek, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi için ortaya çıkan uygun şartlardan yararlanmaktır.

TÜRK SOLU

TEKİRDAĞ'DA ÜÇ KÖYÜN YÜRÜYÜŞ YAPMAĞA KALKIŞMASI İŞBİRLİKÇİLERİN YÜREĞİNE KORKU SALDI

Muzaffer Oruçoğlu

Tekirdağ'dan bildiriyor.

İlk başkaldırı Tekirdağ'ı karıştırdı valiyi korkuttu

Bayramdan iki gün önce Taşomurcalı bey, jandarmalarla birlikte Kaşıkçı'nın hazine arazisini sürdürmeye kalkıyor. Yetmiş köylü karşı koyuyor, Süngü taktıyor jandarmalar. Bir genç köylü, «Siz de mi satıldınız?» diye jandarmaya saldırıyor. Uzatmalı çavuş, köylüyü götürmeye çalışınca kazmayla ve baltayla direniyor köylüler. Bunun üzerine jandarmalar geri çekiliyor, ekilen araziler köylüler tarafından düzleniyor. Yüreklere sevinçten kütürdemektedir. O sevinçle kitle halinde Tekirdağ'a yürüyorlar. Taşomurca'lılarla Kaşıkçılılar omuz omuzdur artık. Tekirdağ'da, üç köylü «izin almak» için Valâyete çıkıyor. Memurlar ve vali telâş içindedir. Bütün polis ekipleri seferber edilmiştir. «İzin almak» la görevlendirilen üç dev köylü girdiği bürodaki memurları suçlamakta, yumruklarını masaya vurarak bağırmağa başladılar. İçlerinden birisi; «biz çalışalım siz yiye, sonra da ağa bey takımına kâğıt yazın», diye yakınmaktadır. Şehir içinde traktörlerin homurtusu ve köylülerin yumruklarını sıkarak bağırmağaları yankılanmaktadır. Derken yağmur yağıyor, üç dev köylü söve söve geri geliyor ve yürüyüş yapılmıyor.

Köylüler siyasi gerçekleri öğrenmek için can atıyorlar

Bayramdan sonra köylerdeyiz dört kişiyle, Kaşıkçı'nın büyük kahvelerinde, geniş bir siyasi gerçekleri gözler önüne serme çalışmaya girişmişiz. Köylünün yakın somut hedefini gözden kaçırmıyoruz. Ustaca sorular geliyor köylülerden. «Sen hele köylünün kurtuluş yolunu göster.» «Öğrenciler neden silâhlanıyor?» «İşçiler neden işgale başvuruyor?»... Bir sürü soru. Ama, genellikle sert çıkışmalar yok. Söylediklerimizi «Hay sağ ol efendi», diye tasdik ediyorlar.

İki gün sonra Taşomurca'dayız. Dört arkadaşımızdan ikisi değişmiştir. Muhtar, gece köylüleri o kulda topladı. Karşılıklı konuşuldu. İçlerinden birisi «Bey ya bizim canımızı alır, ya da toprağımızı» diyerek sert sert konuştu. Hepsisi atılgan ve kararlıydı. Her türlü baskının belirtisi sözlerinde kendisini gösteriyordu. Ertesi gün yağmur yağıyor. Taşomurca'dan Kaşıkçı-

ya yürüyoruz. Yanımızda muhtar ve köylüler. Bata çıka tarlalarda yol alıyoruz. Dev yapılı bir köylü öğüt veriyor bana. «Bak aslanım, diyor, «önce köylülerin meselesini konuşun, sonra öbürlerine geçin. Öbürlerini daha güzel dinledim, çok şey öğrendim ama, her adam benim gibi olmaz. Sizden bir gıcundu mu iyi olmaz.» Burnunu çekerek devam ediyor: «Doğru, hepsi doğru. Bu herifler çocuk gıcundan tut da bismuna kadar gelmişler. Sana oturmuş. Ne bilmeyenle çıkar, ne de senin. Bu gâvuru zorla sökiüp atacağız vesselâm.»

Kaşıkçı'dayız... Köylüler bizi heyecanla karşıladılar. Muhtarlar el sıkıştılar. Yarım saat sonra, girdiğimiz büyük kahve köylülerle doldu. Daha önce geldiğimiz için hepsi bizi tanıyordu. Kahvelere dağıldık. Uzun boylu konuşuk köylülerle. Bol bol işçi - KÖYLÜ gazetesi dağıttık. Hepsinin ağzından aynı söz çıkıyordu: «YURUMEK İSTİYORUZ!». Başta muhtar olmak üzere, bütün köylülerle yürümek kararını aldık. Ertesi sabah İstanbul'a hareket ettik.

Bildirim yapılırca Adliye karıştı

Salı sabahı İsmayıl Gençoğlu'yla birlikte Tekirdağ'dayız. Saat 1'e kadar bildirim yapılması gerekir. Perşembe günü yürüyüş mutlaka yapılmalıdır. Çünkü o gün pazardır. Bütün köylüler Tekirdağ'dadır.

Sabah saat 7 de Kaşıkçı köylüleri geldi. Hepsisi sevinç içinde. Kazandere köylülerinin de kendilerine katılacağını söylüyorlardı. Muhtarın yanında 5-6 genç. Onlar da bildirim için gelmişler. Ve üç kişilik tertip heyeti de hazır. Saat 9 da bildirimleri alıp Valâyete götürdük. Dilekçeyi alan bayan, diğerleriyle fısıldaştı. Bir anda karıştı büro. Bayan bana: «Kardeşim, biz alamayız. Vali Muavinine götürün», diye dilekçeyi uzattı. Almadım dilekçeyi. Dışarı çıktım. Arkadan hademe ile gönderdi. A-macım, dilekçenin numarasını alıp Notere gitmekti. Zorunlu olarak Vali Muavinine çıktım. Yan odaya açılan bir kapıdan Valinin odasına girdik birlikte. Vali beni görür görmez kızgınlıkla konuşmaya başladı: «Yahu, bu memleketi sizler mi kurtaracaksınız? Bir sürü köylüyle yürüyüp halkın huzurunu bozmak size mi kalmış? Kanunsuzluk yapmak mesleğiniz mi siz? Nerelisin sen?»... Kars'lı olduğumu söyleyince, «vay, benim

hemşerim. Allah kahretsin senin gibi hemşeriyi! Lâyık değilsin hemşeriliğe! Köylüyü halka karıştı çıkarmak senin mesleğin mi be oğlum? Yahu, Kars nere... Tekirdağ nere... Yahu belki sen efendi. sin ama, bu köylüleri kıskırtma. Bu adamları bayramdan önce tanıdım. Hepsisi cahil, kanundan habersizdir. Günahdır, kullanmayın bunları. İşiniz gücünüz yok mu evladım?»... Ben, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkını okuyunca susturdu. «Ben kanunu senden iyi bilirim... Ömrüm çürüdü bu yolda. Serserilik etmenin hiç gereği yoktur. Benden sana nasihat, git yerinde otur. Haline şükret!» Ben Anayasanın 28. maddesini okuyunca kızıp yumruğunu masaya vurdu: polis çağırdı. «Götürün bu serseriye emniyete, aklı başına gel-sin», diye bağırdı. Polis koluma girerek hızla ileri doğru itti. Dışardaki cipe bindirdi. Birinci Şubeye götürüp 1,5 saat göz hapsinde tuttular beni.

Amaçları zaman kaybına uğratmaktı. Saat 13 ü geçti mi, dilekçeler geçerliliğini yitirecekti. Nitekim saat 12.30 da serbest bırakıldım. Bu defa TÖS'de saat 14 için bir bildirim hazırladık. Yeniden götürdük Valâyete. Köylüler bildirim yapılması için canla başla çalışıyorlardı.

Bildirim kâğıdını tekrar almadılar. Vali Muavinine götürün, dediler. Dördümüz de Vali Muavininin önüne çıktık. Köylülere kaç dönüm toprakları olduğunu sordu. Birisi 20, diğeri 60, öbürü de 80 dedi. Sert bakışlarla süzdü üçünü de: «E evladım, topraklarınız var ya. Niçin yırtınıyorsunuz? Şükredin halinize. Sizin gibiler, Allah etmesin, yürüyüş yapmaya kalkarsa nice olur bu memleketin hali. Hadi bakalım, çıkın çıkın», diyerek bildirime imza atıp bizi Emniyet Müdürlüğüne gönderdi. Sabahtan buyana şehirde olağanüstü bir hal yaratmıştık. Bütün resmî ve sivil polisler seferber edilmişti. Köylüler takip ediliyor, arkadaşım İsmail Gençoğlu karakola götürülüyordu. Diğer yanda ise polisler, tertip heyetinin evlerini harıl harıl arıyorlardı. Telefonlar işliyor, Noter kâtiplerine baskı yapılıyor. Kısa zamanda bütün adliye memurları, beyin adamları ve si-

vil polisler tanımişti bildirimle uğraşanları.

Ve biz, öğleden sonra tertip heyetiyle Emniyet Müdürünün önündeydik. Müdür, beni dışarı çıkarak köylülerle konuşmaya başladı.

Bir ara içeri girmek istediysen de iki sivil polis kolumdan tutarak koridordaki bankın üzerine otur tular. Dairenin kapısı açıldı. Köylülere sırayla kitap okutturuyor, «Okuyun bakayım; sizden de tertip heyeti olur muymuş? Hükümet karşı çıkmakla neyi hallederseniz be adamlar!», diye konuşuyordu. İki saatlik konuşması başlamıştı artık. «Siz ne istiyorsunuz yahu? Kimden kimin mahmı istiyorsunuz? Kanun dışı, hukuk dışıdır sizin yaptığınız. Eğer müslumanmanız vazgeçtin bu sevdadan. Bir çocuğun sözüne kanmayın. Onlar zaten kanunsuz gelmiş yer yüzüne. Bakın buraya, miting ve yürüyüş diyor. Öyle yazmışlar. Sorarım, nedir miting?», Köylülerin hiçbirinden ses çıkmayınca, «miting, halkı tahrik etmektir. Bunlar orada konuşma yapacaklar, halkla sizi vuruşturacaklar. Kan dökülecek, ayaklar altında ezilenler olacak. Bütün bunların sorumluluğunu alıyor musunuz? Değir. menköy'de de sizin gibi onbeş köylüyü içeri attı. Onbeşinin de çocukluğu perişan oldu, karıların gözleri yaşlı kaldı. Üçünüz de gençsiniz. Hayatınıza yazık değil mi? Yahu, hiç olmazsa çocuklarınıza acıyın. Siz satılmışsınız yahu. Siz zavallı ve cahilsiniz. Onların sözüne kanmayın. Onların gayesi başkadır. Memleketin yüz karasıdır onlar.» Nutuk iki saatten beri devam ediyordu. En sonunda Emniyet Müdürü «Şimdi ben bu bildirim tanımıyorum, böyle bir şeyden haberimiz yoktur» diye bir yazı yazacağım. Siz altına imzanızı atın, diyordu.

Köylüler imzalarını atıp çıkmışlardı. Bildirim işi suya düşmüştü. Sabah saat sekizden dörde kadar çalışan bütün emniyet kuvvetleri büyük zaferi başarmışlardı. Demirel iktidarı başarılarına birisini daha eklemişti. Ama bütün köylüler bu başarıdan nefret ediyorlardı. İmzayı atan köylüler bir oldu bittiye getirilmişti. Köye nasıl gideceğiz? Millet yüzüne bakacağız? diye söyleniyorlardı.

Hükümet bunalımı geçtiğimiz hafta nasıl gelişti?

Cumhurbaşkanı Sunay tarafından tekrar yeni hükümeti kurmakla görevlendirilen Demirel, ilk resmi temaslarına geçtiğimiz haftanın başında başladı. 2 mart pazarı günü Demirel'in başkanlığında yapılan Genel İdare Kurulu toplantısında kabinenin kurulması oy birliğiyle kararlaştırıldı. Bu toplantıya katılan üyelerden bir kısmı 41 lerin taraftarı idi. Gazetecilerle konuşan Demirel «Hükümetin 261 milletvekiline sahibiz», diyerek Haysiyet Divanına verilen 41 lerin ihraç edilmedikleri sürece hükümete beyaz oy vermek zorunda olduklarını hatırlatmıştır. Daha sonra AP parlamento guruplarıyla görüşmelerde bulunan Demirel'e cevap veren 41 ler «Bu günkü şartlar ve anlaşmazlık durumuna devam ettiği sürece Demirel Hükümeti bizlerden beyaz oy alamıyacaktır.» demişlerdir.

Aynı gün hükümet programının eskisinin aynı olacağı öğrenilmiş, bu haber kabine üyeleri arasında geniş değişikliğe gidilmeyeceği yolunda ilk işareti vermiştir. Bu a-

rada «mebus pazarı», harareti faaliyetlere sahne olmuş, bağımsız milletvekillerinden Kasım Küfrevi ile İbrahim Öztürk'ün hükümet programına beyaz oy vermeye «razı» oldukları iddia edilmiştir.

Bütün bu temaslara yürütülürken «muhalefet»in ve İnönü'nün tutumu neydi? Bazı «yüksek paşalar»ın ve devlet emniyet servislerinin aksine İnönü, Demirel'e ve Dış İşleri Bakanı Çağlayangil'e cephe aldı ve onları «istenmeyen adam» ilan etti. İnönü Demirel'i 87,000,000 TL'lik aile serveti skandalından ötürü «kirlenmiş» olarak görüyor, «büyük müttefikler»in itibarını yitirmiş kişileri sevmediklerini, ama onları kullandıklarını söylüyor. F. Rüşü Zorlu zamanında imzalanan ikili antlaşmaları örnek göstererek Demirel'e dış politika açısından güvenmediğini belirtiyordu. Çağlayangil'e ise Kıbrısta federasyon tezinden vazgeçmesi, Arap ülkesiyle sözum ona dostluk politikası, ikili antlaşmalarla ilgili tutum gibi meselelerden dolayı kavgacıydı. İnönü'nün sözlerinden CHP-

nin Demirel'siz ve Çağlayangil'siz bir AP kabinesini destekliyeceği hattâ koalisyona gidebileceği anlaşılmaktaydı. İnönü'nün çıkışı etkisini gösterdi ve Demirel'e Sunay'ın desteğini kaybetti. Demirel'in başarısızlık halinde Sunay tarafından yeniden hükümet kurulması görevlendirilmeyeceği ileri sürülmektedir. Demirel için başarı ihtimali ise 41 lerin tutumu göz önüne alındığında çok zayıf olarak belirmektedir.

Salı günü AP Genel Gurup toplantısında konuşan Demirel «Bana itimat ediniz. Bana inanın» demiştir. Aynı gün Demirel'e evinde ve başbakanlıkta görüşen «yeminli, guruba mensup 76 kadar parlamenter kabineye yeni isimlerin alınmasını istemişlerdir. AP Ortak Gurup toplantısında hükümet bunalımı sırasında başka partilerden AP'ye «transfer» edilen 9 milletvekili basından yakınmışlardır. AP'ye transfer olan son milletvekili «Tanrı AP'yi korusun» diyen YTP Diyarbakır milletvekili Nafiz Yıldırım olmuştur.

Çarşamba günü yapılan temaslarda AP Senato Gurubu adına bir komitenin yaptığı parti içi genel af önerisi Demirel tarafından reddedilmiştir. Aynı gün 72 lerden olup da bütçeye beyaz oy veren 26 ların temsilcileri Demirel'le görüşmüşler, meselenin çözümü için 72 lerin muhtırasında belirtilen hususların gerçekleşmesini şart koşmuşlardır. Bu görüşmenin sonunda 26 lardan A. Naili Erdem «Parti içi meseleler konusunda otokritik yaptık.» demiştir.

Ertesi gün ara bulucuların çabalarını sonuç vermeyeceği kesinlikle anlaşılımsı, Demirel 41 lerle uz-

laşma önerisine yanaşmamıştır. Ara bulucular AP Genel Başkanı'nın «yeminli, guruptan çekindiğini, «ne yapacağını şaşırılmış insanların haleti ruhiyesi içinde bulunduğunu», söylemişlerdir.

Hükümet bunalımı nihayet cuma günü geçici bir çözüme ulaştırıldı. Demirel eski kabinesinin tipatip aynısını Cumhurbaşkanı'na sundu. O kadar ki karacığırından hasta olan Adalet Bakanı Yusuf Ziya Önder bile hükümette yer alıyordu.

Demirel'in açıkladığı listenin AP Genel Kurullarınca olumlu karşılandığı öğrenilmiştir. AP çevrelerine göre anlaşmazlık hükümet programıyla veya bakanların kişilikleriyle ilgili meselelerden çıkmamıştır. Bu yüzden kabinenin değişmemesi sürpriz olarak karşılanmamalıdır.

Herkesin merakla beklediği 41 lerin tepkisi sert olmuştur. 41 lerin yine kırmızı oy verecekleri anlaşılmaktadır. 41 lere göre «Eski Kabinenin aynen muhafazası Demirel'in kendi grubu içindeki güç süzlüğünü ifade eder.» 41 ler gurubunun sözcüsü hükümet programının alacağı oyları 219 kırmızı ve 226 beyaz olarak hesaplamış ve bu haliyle son derece zayıf bir kurul manzarası göstereceğini belirtmiştir.

Basında genellikle eleştirilen, kabinede değişiklik yapılmamasına rağmen hükümetin uzun süre açıklanmaması olmuştur. Üzerinde birleşilen nokta yeni Demirel hükümetinin uzun ömürlü olamayacağıdır. Hükümet bunalımı görünüşte şimdilik çözülmüştür ama bu çözüm gerici parlamenter rejimin buhranını derinleştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Tarsus Fikir Kulübü kongresi yapılmış ve aşağıdaki karar alınmıştır

28.2.1970 Cumartesi günü toplanan Fikir Kulübü Genel Kurulumuz aşağıdaki konuları kongre kararı olarak oybirliği ile almıştır.

Emperyalizmin tahakkümü altındaki yarı sömürge yarı feodal ülkemizde Sosyalizme geçişin ilk adımı Millî Demokratik Devrimi gerçekleştirme uğruna mücadelemizde;

A — Millî Cephe Politikası, Temel Politikamızdır.

İşçi sınıfı öncülüğünde İşçi - Köylü temel ittifakına dayanan tüm millîci sınıf ve tabakaların bir cephede toplanıp Millî Demokratik Devrimi gerçekleştirme politikası, temel politikamızdır.

B — Devrimin gerçekleştirilmesi için işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünü gerçekleştirmek yolunda bugün ö. nümüzdeki görevler, işçi ve köylü yığınlarının mücadelelerine katılıp onları siyasî hedeflere yöneltmek, yani işçi ve köylüleri örgütlemek ve bilinçlendirmek eylemidir.

C — Bugünkü görevlerimizi bir an bile unutmadan ideolojik mücadelemizde doğruların temel politika içinde daha belirginleşmesine inanıyor, Proleter Devrimci hareketlerimizin kitle silâhı İşçi Köylü gazetesi ni ve dergileri olan Türk Solu ve Aydınlik'ın 14 sayılı çizgisinin devamı olan Proleter Devrimci Aydınlik'ı doğru devrimci çizginin bugünkü izleyişleri olarak destekliyoruz. İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi, devrimci mücadelenin dalgalanan bayrağıdır. Bu bayrağı her Proleter Devrimci gibi örgütlenme ve kitlelerle teması gerçekleştirme ve bilinçlendirme organı olarak gücümüzün yettiği her yere ulaştıracağız.

Yaşasın devrimci mücadelemizin kitle silâhı olan İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi

Yaşasın bağımsızlık ve Demokrasi mücadelemiz...

Başkan

Atilla Açıdoğuran

Kâtip

Ercan Kara

Kâtip

Aykut Güven

Bilim ve Sosyalizm yayınları
Sunar

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
BİRLEŞİNİZ!

İsteme adresi: Bilim ve Sosyalizm Yayınları
Sümer Sok. 10/B Yenışehir ANKARA

Saflarımızdaki çelişmelerin düşmanca bir hal alması ancak emperyalizmi ve işbirlikçilerini sevindirir!

4-5 Mart günleri Siyasal Bilgi- ler Fakültesinde cereyan eden o- laylar, TDGF Merkez Yürütme Kurulunun saflarımızdaki çelişki- leri doğru değerlendiremediğini, aramızdaki çelişkileri düşmanca çelişkiler haline getirmek yolun- da ilerlediğini ve bölücülük yapı- tığını gözler önüne sermiştir.

4 Mart günü S.B.F. kantininde Proleter Devrimci AYDINLIK'ı satmakta olan arkadaşların elin- den, başka bir grup tarafından dergileri alınmış, M.Y.K. üyesi Oktay Etiman tarafından da .S. yü götürmeye çalışınca yazmayız ve bu kararın koyulması köylüler. Bu verilmeyeceği, ifade edilmiştir. Er- tesi sabah, yine aynı olay tekrar- lanmış, yeniden getirilen Prole- ter Devrimci AYDINLIK dergile- rinin bu sefer kalabalık bir arka- daş topluluğu tarafından satıl- ması üzerine Attilâ Sarp, Ahmet Bozkurt, Ruhi Koç ve daha bir kaç kişi, dergilerin satıldığı ma- saya saldırarak dergileri almak ve satışını engellemek istemişler- dir.

Bu gergin hava içinde yapıları konuşmalar sırasında Attilâ Sarp .TDGF Merkez Yürütme Kurulu- nun Proleter Devrimci AYDIN- LİK'ı fakültelerde sattırmamak yolunda kararı olduğunu, bu ka- rarın uygulanmasına SBF'den başlanacağını, sonra diğer fakül- telere de uygulanacağını belirt- miştir. Bir masa üzerinde konu- şan Ruhi Koç, "Siz isim şahtekâr- lığı yapıyorsunuz. Derginizi sattır- mıyacağız. Ne zaman derginizin ismini değiştirirsiniz, o zaman sa- tarsınız" anlamında sözler söyle- miştir. Çok gergin ve yer yer itiş- me - kavgaların olduğu bir ha- va içinde bütün bu arkadaşlar tarafından Proleter Devrimci AYDINLIK'in sattırılmıyacağı, sa- tılmasına kalkışılırsa kavga çıka- cağı tekrar tekrar ifade edilmiş- tir. Bütün SBF kantininde duyul- an ve talebe kitlesinin toplanma- sına yol açan olay sırasında, Pro- leter Devrimci AYDINLIK'in sa- tılmasına engel olmak isteyenler tekrar tekrar "biz kabadayılık yap- mıyoruz, bunda kabadayılık yok, ama isterseniz öyle de alabilirsiz- niz" demişlerdir. Talebe kitlesi önünde çıkacak büyük bir kavga- nın proleter devrimci safları an- cak zayıflatabileceğini ve bundan ancak ve ancak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sevineceğini bilen arkadaşlarımız, bu durum karşı- sında soğukkanlı davranmışlar- dır.

TÜRK SOLU, Proleter Dev-

rimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖY- LÜ, saflarımızdaki çelişkilerin halk içindeki çelişkiler olduğunu ve bu gibi çelişkilerin çözümünü ile kullanılması gereken ideolojik tar- tışma, ikna ve eleştiri yollarıyla çözümlenmesi gerektiğini başın- dan beri savunmuştur. Ancak bil- limsel sosyalizmin ilkeleri ışığın- da yapılacak açık ideolojik tartış- malar yoluyla, militanlar ve kitle- ler savunulan görüşlerin doğrulu- ğu veya yanlışlığı hakkında sağ- lam bir fikir edinebilir. Özellikle proleter devrimci safların örgüt- süz ve dağınık bir görünümde ol- duğu zamanlarda, çeşitli görüşleri temsil eden organların yayılması ve okunması hem yanlış, hem de doğru görüşlerin anlaşılması için şarttır.

Yanlış ve doğru görüşler ancak ideolojik mücadele içinde açıklık kazanabilir, kesinlikle belirlene- bilir. Bu ideolojik mücadele için- de proleter devrimcileri mutlaka eleştiri yoluyla birliğe varmak a- macından yola çıkmalıdır.

Birlik - eleştiri - birlik ilkesini doğru kavrayıp, ona göre hareket etmeliyiz. Aksi tutumlar, safları- mızdaki çelişkileri düşmanca ola- rak görmek ve ona göre davran- mak eğilimi, proleter devrimci hareketi olmadık felâketlere sü- rükleyebilir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, bu gibi düşmanca tutumların saf- larımızda yarattığı kargaşalığı memnunlukla izlemektedir. SBF kantininde çıkan olaylarda yaban- cı unsurlar, kıskırtıcılığın başını çekmişlerdir. Öğrenci Derneği se- çimleri arefesinde olan bir fakül- tede, öğrenci kitlesinin gözleri ö- nünde, aramızdaki çelişkileri düş- manca bir hale getirmek isteyen- lerin, sosyalistik iddiasıyla orta- ya çıkıp, kitle önünde sosyalist davranış ilkelerine aykırı davra- nışlarda bulunanların sorumlulu- ğu ağırdır.

Bu kez proleter devrimcilerinin kendilerine düşen sorumluluğun bilinciyle hareket etmiş ve kitle önünde proleter devrimci hareke- ti zayıf düşürmemek için soğuk- kanlı davranmış olmaları bunu ha- fifletmez. TDGF Merkez Yürütme Kurulundaki bazı arkadaşlar, Pro- leter Devrimci AYDINLIK'in gö- rüşlerinin kitleye ulaşmasından önce bu kadar korkmaktadırlar? Bunu sormak hakkımızdır.

Doğru görüşleri savunduklarına inanılanlar karşı görüşlerin yayıl- masından korkmazlar. Yanlış gö- rüşlerin savunucularıdır ki, karşı görüşlerin yayılmasını baskı ve tehdit metodlarıyla engellemenin

kendilerine kazanç sağlayacağını sanmak gafletinden kendilerini kurtaramazlar. Gerçekte fikirleri etkisiz kılmanın yolu, onların yan- lışlığını kitle önünde açığa çıkar- maktır. Ancak kendi fikirlerinin doğruluğuna ve devrimci gücüne güvenemeyenler, karşı fikirlerin yayılmasını engellemekten çıkar umarlar. Bu umuda kapılanlar şimdiye kadar daima yanlışlar- dır. Bu doğru bir tutum değil- dir.

Bu olay üzerinde önemle dur- mak gerekir. Devrimci saflardaki bölünmeyi genişleten ve meselele- ri çıkmaza sokmaya yönelik bu tutumun baş sorumluları, bugün TDGF'nin Merkez Yürütme Kuru- lu'na da hâkim olan İlkesiz Bir- lik Cephesidir; bu cephenin sorum- suzca davranışlarına göz yuman veya tasvib eden herkes de bu şa- hısların işi iyice azıtmalarından sorumludurlar ve mutlaka bu dav- ranışlarının hesabını verecekler- dir.

İlkesiz Birlik Cephesinin devrim- ci saflardaki çelişkilere ve ideolo- jik ayrılıklara karşı tutumu, Ay- bar - Aren oportünizmine karşı mücadelede TIP yönetici kliğinin devrimcilere karşı takındığı tav- rın aynıdır: Açık ideolojik müca- deleden kaçmak; her iki tarafın da görüşlerinin, kitleler tarafından öğrenilip tartışılmasını engelle- mek; belirli bir çizgi etrafında top- lanan arkadaşları kaba kuvvet gösterileri ile yıldırıma çalışmak; proleter devrimci safları burjuva ve küçük burjuva politikacılığının ahlâksızlık batağına bulamak.. Bu tutumu sürdürmek isteyen ar- kadaşlara şunu hatırlatmak gere- kir :

İdeolojik tartışmaları kaba kuv- vet gösterilerine dayanarak çöz- meye çalışmak, daima kullanana karşı geri tepen bir silâhtir! Aybar - Aren oportünizmi de, 1964'den itibaren ortaya çıkan Partiliçi mu- halefeti, ihraç mekanizmalarını çalıştırarak, devrimciler hakkında türlü ihbarlar yaparak, Parti - ç- muhalefeti geniş sol cephelerden tecrit etmeye çalışarak, Partiliçi muhalefetin görüşleri hakkında sonu gelmeyen yalanlar kıvırtarak bastırmaya çalışmıştır. Olmadı. TÜRK SOLU gazetesinin çıkmasıyla yepyeni bir nitelik kazanan ide- olojik mücadele, Aybar - Aren kli- ğinin gözler önüne serilen bilgi düşmanı ve ahlâk dışı tutumuyla birleşince, kısa zamanda bu kliğin savunduğu çizginin iflâsını sağla- dı. Bu kliğin TÜRK SOLU'nu okul- mama çabaları da sonunda hiç bir şeye yaramadı.

Bugün de aynı oyun oynanmak istenmektedir. Bilimsel Sosyaliz- min evrensel ilkeleri ışığı altında yapılacak tartışmalarda çok çabuk iflâs edeceklerini bilen, hattâ so- vundukları garip çizginin TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AY- DINLIK'ın üç dört sayıdır sürdür- düğü ideolojik mücadele karşısın- da daha şimdiden zayıflamakta olduğunu hissedenler, bu ayrılığın daha başından beri sarıldıkları de- magoji - tehdit - kuru gürültü sil- lâhını dozajını daha da arttırmak- tan başka çare bulamamaktadır. lar. Aynen TIP yönetici kliğinin TÜRK SOLU'nu okutmamak, mili- tanlardan tecrit etmek çabası gibi, bu arkadaşlar da Proleter Devrim- ci AYDINLIK'ın savunduğu fikir- lerin kitle tarafından anlaşılaca- ğından korktukları için, bu dergi- nin yayılmasına ve satılmasına engel olmak istemektedirler.

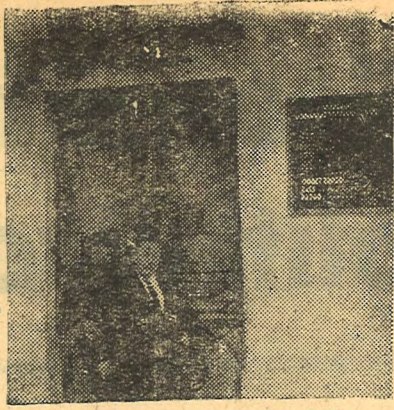
Bu yolda sınırsız bir sorumlu- lukla hareket ederek, devrimci saf- lardaki çelişkilerin düşmanca bir hal almasından kimsin yararlan- cağını hiç hesaba katmadan, kuru gürültü ile ideolojik mücadeleyi arka plâna itmeye uğraşmaktadır. lar.

Bu bölücü tutumu kesinlikle tak- bih ediyoruz!

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ, pro- leter devrimci safların yayın or- ganları ve kitle silâhlarıdır. Onla- ra karşı girişilen her teşebbüs, mutlaka ve mutlaka emperyaliz- min ve işbirlikçilerinin yararına olacaktır; onları sevindirecektir. Ve er geç, bu kaba kuvvet gösteri- lerini sürdürmek isteyenlerin böl- lücü nitelikleri ve sosyalist ahlâk dışı davranışları, kitlelerin gözleri önüne serilecektir. Kitle, bölücü davranışların kime yaradığını gö- recek ve bu davranışlarda bulu- nanları mutlaka mahkûm edecek- tir!

Bu gerçeği sıkıca kavrayalım ve ideolojik mücadeleye hız verelim! Bölücülerin ve bütün gençliği de- netlemek iddiasında olanların ku- ru gürültülerine kulak asmayalım, ama araya sızabilecek ajanların provokasyonlarına da gelmeyelim! Bu tip oyunlara görüşlerimiz ne olursa olsun, elele vererek karşı duralım! Birbirimizle kavga etmi- yelim. Bilimsel sosyalizmin ilkele- rini sıkıca kavrayarak, proleter devrimci çalışma tarzını doğru uy- gulayarak kitlelere gerçeği anlat- maya devam edelim!

Proleter devrimci çizgiden şaş- mayanlar, sabırla ve matla ilkele- rin mücadelesini verenler mutla- ka muzaffer olacaklardır!

Şadi Alkılıç tahliye edildi

Türkiye'deki gerici parlamenter rejimin devrimci düşünce üzerindeki baskılarının kurbanı Şadi Alkılıç toplumumuzdaki bütün demokrat güçlerin artan tepkisi karşısında tahliye edildi. Şadi Alkılıç dâvası son hükümet buhranı ile ilgili olarak bile Türkiye'de burjuva demokrasisi olduğunu iddia edenlere en güzel cevaptır. «Cumhuriyet» gazetesinin açtığı bir yarışmaya «Türkiye'nin tek kurtuluş yolu sosyalizmdir», başlıklı bir yazıyla katılan Şadi Alkılıç defalarca mahkûmiyetini çekmek üzere Paşakapısı ceza evine atılmıştı. Sağlık durumu bozuk olmasına rağmen demir parmaklıklar arasında ölüme terk edilmek istenen Alkılıç, mahkûmiyetine yol açan adli hatanın Avrupa'da ve Türkiye'de devrimcilerin mücadelesiyle günün konusu haline getirilmesiyle tahliye edilmiştir. Bütün proleter devrimcileri üzerinde baskı ve terör uygulamak için kullanılan 141 - 142. maddeler ergeç halkımızın devrimci mücadelesi sonunda tarihin müzesine kaldırılacak, Şadi Alkılıç ise halkımızın kurtuluş yoluna ışık tutan devrimci düşüncenin mücahitlerinden biri olarak her zaman anılacaktır. Bütün proleter devrimcileri olarak haykırıyoruz:

YAŞASIN ŞADI ALKILIÇ'IN MÜCADELESİ
YAŞASIN TÜRKİYE'NİN TEK KURTULUŞ YOLU OLAN
SOSYALİZM

Zonguldaktaki Amerikancılar Güney Vietnamlı kuklaların şakşakçılığını yapıyor

24 Şubat Çarşamba günü Zonguldak'ta Vali ve Savcının dahil olduğu ileri gelen zevat, «Güney Vietnam'ı Sevenler Derneği», adında, Amerikan propagandasının en bayağısını yürütmek için kurulmuş bir derneğin, halk evinde düzenlediği bir kokteyl partiye katıldı. Vietnam halkı kahraman mücadelesiyle zaferden zafere koşarken, bütün dünya halklarının sevgisini kazanırken, Zonguldaklı muhteremler, Güney Vietnamlı Amerikalı kuklalarının şerefine kadeh kaldırdılar. Aslında bir Amerikalı derneğinden başka bir şey olmayan bu dernek Vietnam halkının özgürlük mücadelesini kötülemek, Amerikan saldırganlığını şirin göstermek için malum Vietnam savaşı sergilerinden birini de halka açmıştı. T.I.P. Zonguldak teşkilatı «Vietnam Gerçeği», adlı bir bildiri yayınlayarak, Zonguldak halkına bu durumu anlattı. Devrimci gençler Atatürk heykeli ö-

nünde bir çelenk yakarak durumu protesto ettiler ve iftiralara sergisini de tahribettiler. Bu olay yüzünden üç devrimci arkadaş polis işkencesine uğratıldı. Biri de tutuklandı. T.D.G.F. imzalı bir bildiri maden ocaklarında dağıtıldı. Bildiri dağıtan arkadaşlardan beşi, EKİ bekçileri tarafından yakalanarak polise teslim edildi. Bir arkadaş gece kaldığı otelden kaldırılarak nezarete alındı. Yakalanmalar polis işkencesiyle yıldırılmaya çalışıldı.

Görüldüğü ki, bütün Dünya halkları Vietnam halkının kahraman mücadelesini desteklerken, halkımız Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesinde şehitler ve rirken Türkiye'nin Amerikancıları da, CIA propagandasına maşalık etmekten, Güney Vietnamlı kuklalara alkış tutmaktan utanmıyorlar. Bütün Dünya'daki işbirlikçilerin bu birliği, aslında onların kaderlerinin birliğindedir.

Hindistan'da yayınlanan «Kurtuluş»ta köylü hareketleri değerleniyor

Hindistan'daki aylık «Kurtuluş» dergisi, Mushahar'deki köylü mücadeleleri deneylerini özetliyor.

Parti üyeleri ve gerillalar marxizm - leninizm düşüncesi ile cihazlanmalıdır. Halka güvenmek esastır. Daha küçük gerilla bilimlileri savaşta kullanılmalıdır. Savaşta sanatı, düşmanın 'kuşatma ve imha' politikasının şartları içinde geliştirilmelidir. Orta köylüler birleştirilmelidir.

Hindistan'daki «Kurtuluş» dergisi 'Mushaharide Dersleri' konulu yazıda Bihar'daki devrimci köylü hareketlerinin bir değerlendirilmesini yapmıştır. Bu yazıda, mücadelenin 2. ne-

bir aşamaya, gerilla mücadelelerine girdiği belirtilmekte ve mücadeleden çıkan dersler sıralanmaktadır.

Proletaryanın devrimci partisinin kurulması ile birlikte (Marxist - Leninist) Hindistan Komünist Partisi Bihar'daki köylü mücadelesi, 2. ne bir aşamaya, silahlı gerilla mücadelesi aşamasına girmiştir. Parti üyeleri gerillalar ve devrimci köylüler partinin önderliği altında görüşmektedir.

Geçen ağustos ve eylül aylarında köylü gerillalar Mushahar bölgesini merkez alarak düşmana dört hücumda bulunmuşlardır. Çatışmada altı sınıf düşmanı öldürülmüş, on altısı yaralanmıştır. Aynı zamanda gerici polisin 'kuşatma ve imha' politikasına rağmen toprak ağalarına saldırılmış ve mücadele, gerillaların ve devrimci köylülerin morallerini büyük ölçüde artırmış, düşmanın yüreğine ise korku salmıştır.

Mushahar'deki mücadelenin geçmişi vardır. Toplam 10.000 nüfusa sahip 12 köy, sürekli olarak toprak ağaları ile mücadele ediyordu. Daha sonra patlak veren Naxalbari köylülerinin devrimci mücadelesi Mushahar köylülerine de bilinç vermiş ve köylüler siyasal ikti-

dar için mücadelenin anlamını kavramışlardır.

Köylüler beş saat bölgenin en büyük toprak ağasına karşı çarpışmışlardır. Ünlü ağanın hedef alınması, civar köyler üzerinde son derece etkili olmuştur.

Hasatta parti, toprak ağaları tarafından gasbedilen ürüne el koymak için köylülerini ayağa kaldırmıştır. Şimdi artık köylü mücadelesi, ancak gerilla mücadelesi ile gelişebilecek bir noktaya gelmiştir. Karşı - devrimcilerin örgütlü karşı - devrimci şiddetine karşı devrimci şiddetle mukabele edilmiştir.

Mücadele sırasında ortaya çıkan hataları «Kurtuluş Dergisi», şöyle eleştiriyor: Yeterli iktisadi katılma olmadığı sürece köylülük, siyasal iktidar için örgütlenememektedir. Fakat bu «kitlelerin gerillığı, teorisine katılan hak verdirmez. Mao'nun dediği gibi «kitlelere ve partiye güvenmek, zorundayız. Bunlar temel ilkelere. Bu ilkelere şüphe ederseniz hiç bir şey başaramayız. İkincisi, modern silahlara fazla güvenme hususudur. Eldeki silahlara ilkeliliği kitlelerin insiyatifini kanalizetmektedir. Eğer geleneksel silahların maksimum kullanılması sağlanamazsa, halkın tüm gücü.

nün düşmana karşı seferber edilmesi mümkün olmaz. Üçüncü hata ise şudur; Gerilla mücadelesinin ancak uzmanların, örneğin, daha önce savaşmış olanların ya da bir eğitim görmüş olanların yardımı ile sağlanacağı kanısındır. Buna karşı mücadele edilmiştir.

Çıkarılan dersler ise şunlar oldu: 1 — Gerilla faaliyetlerinin başarılı olabilmesi için partinin ve gerillaların tamamen halka dayanmaları gerekir. 2 — Düşmanın yoğun miktarda polisi ve 'kuşatma ve imha' politikasını uyguladığı alanlarda daha küçük gerilla birimleri etkili ve verimli olmaktadır. 3 — Sürekli gerilla faaliyetleri sanatı ve politik propaganda yürütme ve devrimci örgütleri kurmada ustalık kazanılmalı ve bu geliştirilmelidir.

4 — Topraksız, az topraklı köylülere mutlaka güvenmeliyiz. Partiye bu iki sınıftan üyeler almamız. Bunları Marksizm - Leninizm düşüncesiyle cihazlanmalıyız. 5 — Bıkmadan, usanmadan tarım devrimi bayrağı altında orta köylüler içinde çalışmalıyız. Orta köylülerin sıkı desteğini sağlayamazsak, zafere ulaşamayız. Bu açıdan sekter eğilimler mutlaka yenilmelidir.

Endonezya komünist parti politbürosu'nu

Endonezya Komünist Partisi (EKP) ve Endonezya halkının devrimci mücadelesine ciddi kayıplar verdiren 30 Eylül Hareketi uzun süre gizli kalan EKP'nin büyük zaafını örten perdeyi kaldırmıştır.

Politbüro sözkonusu durumda partinin büyük zaaflarından ve yanlışlarından sorumlu olduğunun farkındadır. Bu nedenle Politbüro, kadroların ve Parti üyelerinin Marksist - Leninist bir anlayışla yaptığı ve parti sempatanlarının değişik biçimlerde yönelttiği dürüst eleştirilere ciddiyetle eğilmiştir. Oktay Etiman tarafından yazılan ve "Endonezya'da Devrimci Hareketin Köylüler" başlıklı çalışması bu konuda önemli bir katkıdır. Bu çalışmada, Lenin öğretisinin Mussoviç yoldaş örneğini pratiğe uygulayarak geniş bir Marksist - Leninist eleştiri ve özeleştiri yapmayı kararlaştırmıştır.

Nasution - Suharto askeri diktatörlüğünün ve sağcı generallerin en zalimce ve vahşice bir terör uyguladığı bir durumda tam anlamıyla mükemmel bir eleştiri ve özeleştiri yapmak kolay olmayacaktır. Acil ihtiyacı karşılamak üzere ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda temel noktaları saptamak, içinde bulunan hatayı düzeltme döneminde Partinin zaafını ve yanlışlarını gidermek bakımından zorunlu olmuştur. Bu nedenle Politbüro dürüstlük ve içtenlikle bu özeleştiri yapmaktadır.

Politbüro bütün üyelerin Parti yönetiminin bütün zayıflarının ve yanlışlarının tartışılmasına, eleştirerek incelenmesine aktif rol alarak katılmasını, kolektif ve ferdi çalışmalarda edinilen tecrübelerden dersler çıkararak Politbüro bu özeleştirisinin geliştirilmesine mümkün olan en büyük çabayı göstermesini bekler. Politbüro bütün üyelerin "birlik - eleştiri - birlik" ve hastayı kurtarmak üzere onu tedavi etmek yolunda; gelecekteki yanlışlardan kaçınmak için geçmiş yanlışlardan ders almak ve yoldaşlar arası ideoloji ve birlikte somut bir berraklık elde etmek, ilkesinin bu doğru ilkeye sınıksız sarılarak EKP'nin yeniden Marksist - Leninist çizgiye oturtulması amacıyla bu zaaf ve yanlışların incelenmesi ve üstesinden gelinmesi işine, komünist birlik ve dayanışmanın sağlanmasına, na, ideolojik, politik ve örgütsel dikkatin ve zaferi kazanmak için mücadele ruhunun yükseltilmesi hareketine katılacağına inancı tamdır.

İdeolojik Alanda Temel Zaaf
Partinin 1951 sonrası dönemindeki zaafının ve yanlışlarının temelinde özellikle Parti yöneticileri arasında bulunan ideolojik zaaf

vardı. Devrimci teorilerin Endonezya Devriminin somut pratiğiyle kaynaştırılması yerine Parti yönetimi en ileri teorilerin işaret ettiği yoldan kesinlikle ayrılmış olan yolu seçti. Bu deney EKP'nin henüz, Marksizm - Leninizmi (sistem olarak fakat parçabölük biçimde değil, pratik fakat soyut olarak değil) gerçekten en doğru anlayan proleter elemanlardan oluşmuş bir yönetici çekirdek yaratmadığını gösterir.

1951 sonrası dönemde subjektivizm, gittikçe yayılıp uluslararası komünist harekete modern revizyonizmin etkisiyle sızan sağ oportünizme yol açarak, büyümeye devam etti. Bu, EKP'nin dönem de yaptığı yanlışların temel özelliği haline gelen sağ oportünizmin kara çizgisiydi. Bu zaaf ve yanlışların doğuş ve gelişmesinin nedenleri aşağıdaki etkenlerdir: 1 - Parti içinde, özellikle Parti yönetiminin de, Marksist - Leninist biçimde eleştiri geleneği geliştirilmemişti. Parti içinde zaman zaman düzenlenen düzeltme ve eğitim hareketleri ısrarla ve ciddiyetle sürdürülmemiş, bunların sonuçları iyi bir biçimde değerlendirilmemiş ve örgütsel alanda uygun ölçülerde izlenmemişti. Eğitim hareketleri daha çok üyeler arasında amaçlanmış ve yönetimde pekiştirici eleştiri ve özeleştiri asla amaçlanmamıştı. Eleştiriler dikkatle dinlenmek şöyle dursun, hatırlanmamıştı.

2 - Burjuva ideolojisinin iki kanaldan Partinin birleşik bir cephe kurduğu zamanlarda milli burjuvaziyle ilişkiler sırasında ve Parti hükümete ait kurumlarda belli yerler elde ettikten sonra ortaya çıkan Parti kadrolarının, özellikle yöneticilerin, burjuvazile ilişkiler sırasında saflarımıza sızması. Sözü edilen kurumlarda Parti kadrolarının gittikçe artan sayılarında yer alması bölgelerde ve merkezde bir burjuvazile ilişkiler safı yaratmış ve bu da reformizmin gerçek kanallarını oluşturmuştur. Böyle bir durumun varlığının, 1945 Ağustos Devriminden önce sözü bile edilemezdi.

3 - 5. Kongre Merkez Komitesinin 4. genel oturumunun Sovyetler Birliği Komünist Partisinin (SBKP) 20. Kongresinin çizgisini destekleyen bir raporu eleştirmeksizin kabul etmesi ve "sosyalizme barışçı ve parlamenter yollardan varılacağı, görüşünü EKP'nin çizgisi olarak saptamasıyla modern revizyonizm Partimiz saflarına sızmaya başladı. Modern revizyonizmin karakteristiklerinden biri olan bu "barışçı yol" görüşü, daha sonra, aşağıdaki pasajı Parti tüzüğü

ne kabul eden EKP 6. Milli Kongresinde bir kez daha tasdik olundu. Denilen şuydu: "Endonezya'da, sosyalizme bir geçiş olan demokratik halk sistemine barışçı biçimde, parlamenter yoldan varılma imkanı vardır. EKP bu imkanı gerçeğe dönüştürmek için ısrarla mücadele etmektedir." Bu revizyonist çizgi EKP 7. (Olağanüstü) Milli Kongresinde düzeltilmek şöyle dursun daha da geliştirilmiştir; ki o zamanlar Parti SBKP 20. Kongresinden beri SBKP yönetiminin modern revizyonist yolu izlediğinin farkındaydı.

EKP'nin SBKP yönetiminin modern revizyonizmini eleştirirken kendisinin de revizyonist hatalar işlediği bir gerçektir. Bunun nedeni de sınıf mücadelesi, devlet ve iktidar hakkındaki Marksist - Leninist öğretileri revizyona tâbi tutmuş olmasıdır. Daha da öteye EKP yönetimi sadece, Lenin'in bize öğrettiğinin tersine, proleteriyayı yanlış yöne sevk edebilecek diğer "devrimci" politik düşüncelere karşı mücadele yürütmemekle kalmamış, fakat gönüllü olarak teorik alanda da tavizler vermiştir. EKP yönetimi Marksizmin üç un-

Bu sayıda Endonezya'da ki proleter devrimci hareketle ilgili son derece önemli bir belge yayınlıyoruz. Endonezya'da yeniden başlayan anti-emperyalist silahlı mücadelenin önderi Endonezya Komünist Partisi (EKP)nin öz eleştirisi bütün ülkelerin devrimcilerine ışık tutacak niteliktedir. Bu öz eleştiri, aynı zamanda bütün ülkelerin oportünistlerinin görüşlerini de mahkûm etmektedir. Bilindiği gibi ülkemizde de Endonezya'daki karşı devrimle ilgili olarak devrimci saflarda yığınlık yaratacak yayınlar yapılmış, bu arada bir dergi "Endonezya'da Geniş Cephe'nin İflâsı!" diye başlık atmıştır. Aşağıdaki belgeden de anlaşılacağı gibi, Endonezya'da iflâs eden milli demokratik devrim teorisi değil, revizyonist görüşlerdir. Endonezya örneği de bize göstermektedir ki revizyonizme karşı mücadele, proleter sosyalizminin zaferi için mücadelenin ayrılmaz parçasıdır.

EKP'nin deneyleri, (modern revizyonistlerin yaptığı gibi), SBKP yönetiminin modern revizyonizmini sadece eleştirmekle EKP'nin sağ oportünizminin yanlışlarından arınmış olmayacağı dersini vermektedir. EKP'nin deneyleri uluslararası komünist hareketin en büyük tehlikesi olan modern revizyonizmin EKP için de en büyük tehlike olduğu dersini vermektedir. EKP'ye göre modern revizyonizm Partiye büyük zararlar ve Endonezya halkının devrimci mücadelesine büyük kayıplar getiren, "gizli fakat keskin" ve somut bir tehlikedir. Bu yüzden hiçbir şekilde modern revizyonizm tehlikesini küçümsememeli ve ona karşı cesur ve insafsız bir mücadele yürütmeliyiz. Bütün alanlarda modern revizyonizme karşı en sağlam tavir, Partimiz modern revizyonistlerle dostluğu koruma, çizgisinden vazgeçtiği zaman kazanılabilir.

suru; materyalist felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizmle "Sukarno öğretisinin üç unsuru, denilen şeyle özdeş olduğunu iddia etmişti. Yönelindikleri hedef işçi sınıfının ideolojisi olan Marksizmi, işçi sınıfının düşmanı olan sömürsümler sınıfı da içinde barındıran bütün ulusun mülkü haline getirmekti.

Politik Alanda Temel Yanlışlar
Şu anda söz konusu olan sağ oportünizmin politik alandaki yanlışları şu üç sorunu ihtiva etmektedir: (1) Endonezya'da halk demokrasisine gidecek yol, (2) İktidar sorunu, (3) Birleşik milli cephe politikasının uygulanması.

Marksizm - Leninizmle modern revizyonizm arasındaki mücadelenin temel ayrılık ve sorunu, sosyalizme giden yolun seçiminde yatar. Marksizm - Leninizm sosyalizme ancak proleter devrimi yoluyla, sömürge ya da Endonezya gibi, yarı - sömürge ve yarı -

feodal demokrasinin çağırışına, işe, t...
-barış...
195...
ilk y...
şunda...
lede...
döne...
nezya...
nın f...
ya D...
göre...
kalın...
geçiş...
tik h...
tip b...
oldu...
güçü...
çük...
fı ve...
köylü...
' an...
devri...
kat...
hane...
oldu...
da ö...
zorun...
getir...
ger...
işçi...
teme...
rimci...
rekti...
Ve...
portü...
nüşe...
dı; E...
mini...
araç...
kir...
Çin...
yarı...
keler...
biçim...
Silah...
lahlı...
tarım...
rak...
zü d...
sınıf...
cade...
en k...
Çini...
masi...
ge v...
rının...
nu...
En...
ferle...
nin...
nezy...
rak...
(yan...
de i...
mü...
devr...
dele...
Le...

Partisi merkez komitesi nın özeleştirisi

feodal ülkelerde de ancak önce demokratik halk devrimi aşamasının tamamlanması yoluyla varılacağı öğretmektedir. Revizyonizm ise, tersine, sosyalizme varacak bir «barışçı yol» rüyası görmektedir.

1951'den bu yana, bu dönemin ilk yıllarında; Partimiz, kuruluşunda olduğu gibi siyasi mücadelede de belli sonuçlara ulaştı. Bu dönemin önemli bir başarısı Endonezya devriminin temel sorunlarının formüle edilmesi idi, Endonezya Devriminin o anki aşamasının görevinin, emperyalizmi ve feodal kalıntıları yoketmek ve sosyalizme geçiş dönemi olarak bir demokratik halk iktidarı kurmak için yeni tip bir burjuva demokratik devrimi olduğu saptandı. Devrimin temel gücü işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazi; önder güç işçi sınıfı ve devrimin temel kitle kuvveti köylülüktü. Milli buruvazinin belirlenmelerinde ve belli bir yere kadar devrimden yana olabilecek, ve fakat diğer zamanlarda devrime ihanet edebilecek sallantılı bir güç olduğu ortaya kondu. Parti, daha da öteye, devrimin önderi olarak zorunluluklarını tümüyle yerine getirebilmesi için işçi sınıfının diğer devrimci sınıf ve gruplarla, işçi sınıfı önderliğinde, işçi - köylü temel ittifakı çevresinde bir devrimci birleşik cephe kurması gerektiğini ifade etti.

Ve fakat, daha sonraları sağ oportünizm ya da revizyonizme dönüşen çok önemli bir eksiklik vardı; Parti henüz Endonezya Devriminin temel mücadele biçimi ve araçları konusunda berrak bir fikir birliğine varmış değildi.

Çin Devrimi sömürge ya da yarı - sömürge ve yarı - feodal ülkelerde devrimin temel mücadele biçimine dair dersi sağlamıştır: Silahlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesi. Devrimin tarımsal devrim özünü uygun olarak halkın silahlı mücadelesinin özü de tarımsal bir devrimde işçi sınıfı önderliğinde silahlı köylü mücadelesidir. Çin Devrimi pratiği en başta Marksizm - Leninizmin Çin'in somut şartlarına uygulanmasıdır. Aynı zamanda da sömürge ve yarı - feodal ülkeler halklarının devrimleri için genel kanunu ortaya koymuştur.

Endonezya Devrimi de kalıcı zaferlere ulaşmak için Çin Devriminin yolunu izlemelidir. Bu; Endonezya Devrimi, kaçınılmaz olarak, bu temel mücadele biçimini (yani, özünde bir tarımsal devrimde işçi sınıfı önderliğinde köylü mücadelesi olan, silahlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesini) benimsemeli demektir.

Legal ve parlamententer çalışma-

nın bütün biçimleri temel mücadele biçimi ve araçlarına hizmet etmeli ve her ne şekilde olursa olsun silahlı mücadelenin olgunlaşması sürecine engel olmamalıdır.

Son 15 yıl içindeki tecrübeler bize, «barışçı yolun», reddedilmesinde ve sömürge ya da yarı - sömürge ve yarı - feodal ülkeler için genel devrim kanununa sarılmadaki tereddütümüz EKP'yi giderek parlamententer mücadele ve legal mücadelenin diğer biçimleri içine batırıldığını öğretti. Hattâ Parti yönetimi bunu, Endonezya Devriminin stratejik amacına varmak için temel mücadele biçimi olarak kabul etti. Partinin meşruluğu (legalitesi), belli bir zamanda ve belli şartlar altında bir mücadele metodu olarak değil de, bir ilke olarak görüldü. Ve hattâ Parti yönetimi bu «meşruluk», (legalite) görüşünü, karşı - devrim Partinin meşruiyetini ayaklar altına almakla kalmayıp, Komünistlerin temel insan haklarını çiğnediği zaman bile bütün gücüyle savunmaya gayret etti.

«Barışçı yol», 1956'da 5. Kongre Merkez Komitesinin 4. Genel Oturumunun, SBKP 20. Kongresinin revizyonist çizgisini destekleyen bir raporu kabul etmesiyle Partide hayli sağlam olarak yerleşmişti. Böyle bir durumda, revizyonist çizgi Partiye gayet sağlam biçimde yerleşmişken, doğru bir Marksist - Leninist stratejik ve taktik çizgiye sahip olmak imkânsızdı. Partinin temel stratejik ve taktik çizgilerinin formülasyonu «barışçı yol» ve «silahlı mücadele yolu», arasında dalgalanmalarla, tereddütlerle başladı ve sonunda «barışçı yol» hâkim oldu.

EKP'nin genel çizgisi, bu şartlar altında, 1959'da 6. Milli Kongre tarafından ifade edildi: «1945 Ağustos Devriminin taleplerini yerine getirmek üzere millî birleşik cephenin ve Partinin kuruluşu çalışmasına devam etmek». Partinin Genel Çizgisine uygun olarak «Partinin Üç Bayrağını Yüceltin» sloganı kararlaştırıldı. Bunlar: (1) Millî cephe bayrağı, (2) Partiyi kurma bayrağı, ve (3) 1945 Ağustos Devrimi bayrağı idi. Genel Çizgiden Endonezya'da halk demokrasisine giden yol anlaşılıyordu.

Parti yönetimi Partinin üç bayrağını, Mao Zedung yoldaşın «Marksist - Leninist teoriyle mücehhez, özeleştirisi metodunu uygulayan halk kitleleriyle bağ kurmuş, disiplinli bir parti; böyle bir partinin yönetimde bir ordu; ve

bir partinin önderliğinde bütün devrimci sınıf ve grupların katıldığı bir birleşik cephe, olarak açıkladığı demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak için gerekli üç silah olarak görüyordu.

İkinci temel silah, Partinin önderliğinde silahlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesi olması gerektiği anlamındadır. Parti yönetimi bu kavramın yerine «1945 Ağustos Devriminin bayrağını yükseltiniz», sloganını yerleştirmeye çalışıyordu.

Parti yönetimi, tutulan yolun oportünist «barışçı yol» olmadığını ispatlamak için devamlı olarak iki imkandan; «barışçı yol», ve barışçı olmayan yol imkanlarından bahsediyordu. Parti, kendisini daha çok barışçı olmayan yolla karşılaşmaya hazırladı; böylelikle «barışçı yol», imkanlarının artacağı görüşündeydi. Böylece Parti yönetimi Parti üyeleri, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin kafasına aslında var olmayan bir barışçı yol ümdü taktı.

Pratikte, Parti yönetimi; saflarını, işçi sınıfını ve halk kitlelerini barışçı olmayan yolla karşılaşmaya hazırlamadı. Bunun en kesin delili 30 Eylül Hareketinin başarısızlığıyla ortaya çıkan acı durumdur. Çok kısa bir zaman içinde karşı - devrim kendilerini pasif bir durumda bulan yüzbinlerce Komünist ve komünist olmayan devrimciyi tevkif etmeyi ve öldürmeyi, böylece de EKP ve devrimci kitle örgütlerini felce uğratmayı başardı. Böyle bir durum, eğer Parti yönetimi devrimci yoldan sapsmış olmasaydı, ortaya çıkmazdı.

Parti yönetimi, «Partimizin başka ülkelerdeki silahlı mücadele teorisini kopya etmemesi, Mücadelenin Üç birimini Kaynaştırma Metodunu uygulaması», gerektiğini açıkladı. «Mücadelenin Üç Biçimi: Kırsal alanlarda (özellikle çiftlik emekçileri ve yoksul köylüler tarafından sürdürülecek gerilla savaş, şehirlerde işçiler (özellikle ulaştırma işçileri) tarafından sürdürülecek devrimci eylemler ve düşman silahlı kuvvetleri arasında yoğun çalışmadır.» Parti yönetimi, sadece Endonezya şartlarıyla bezerlikleri olduğu gerekçesiyle Çin halkının silahlı mücadelesini inceleyen bazı yoldaşları eleştirdi. Parti yönetimi, Endonezya Devrimi için tipik metodun «Mücadelenin Üç Biçimini Kaynaştırma Metodu», olduğu sonucuna varılana dek dikkate alınması gereken değişik şartlar olduğu görüşündeydi.

Emperyalizm, feodalizm ve bürokratik - kapitalizme karşı halk

devrimini yönetmedeki ağır fakat yüce görevlerini hakkıyla yerine getirebilmek için Endonezya Marksist - Leninistleri, revizyonist «barışçı yol», ve «Mücadelenin Üç Biçimini Kaynaştırma Metodu» teorisini, kesinlikle reddetmeli ve silahlı halk devrimi bayrağını yükseltmelidirler. Şanlı Çin Devriminin örneğinin içinden, Endonezya Marksist - Leninistleri devrimci üs alanları kurmalı; «geri kalmış köyleri ilerletip, onları sağlam üs alanları, devrimin askeri, politik, ekonomik ve kültürel line getirmelidirler».

Bu en temel sorunun gerçekleşmesi için çalışırken diğer mücadele biçimleri de uygulanmalıdır; silahlı mücadele diğer mücadele biçimleriyle birlikte yürütülmezse ilerlemez.

Parti yönetiminin izlediği sağ oportünist çizgi devlete, özellikle Endonezya Cumhuriyeti Devletine, ilişkin görüşlerde de kendini göstermiştir.

Devlet hakkındaki Marksist - Leninist öğretisi temelinde EKP'nin yükümlülükleri 1945 Ağustos Devriminden sonra yerine getirilmedi; Endonezya işçi sınıfı ve diğer emekçi halk, Endonezya Cumhuriyeti devletinin burjuvazinin diktatoryası olarak sınıfsal karakterini mümkün olduğu kadar açık anlayabilecek biçimde eğitilmedi. EKP, kurtuluş mücadelesinin, kaçınılmaz olarak, devrim yoluya, işçi sınıfı önderliğinde halk devletinin burjuva devlet mekanizmasının yerini alması zorunluluğunu anlamaları için işçi sınıfı ve diğer emekçi halkın bilincini yükseltmeliydi. Fakat EKP yönetimi oportünist çizgiye bağlanarak halk arasında burjuva demokrasisi hayallerinin ortaya çıkmasına yol açtı.

Marksizm - Leninizmin devlet öğretisinden sapma, Parti yönetiminin «Endonezya Cumhuriyeti iktidarının iki çehresi teorisini» formüle etmesiyle had safhaya vardı.

«İki çehre teorisi», devleti ve iktidarı şu şekilde görüyordu:

«Cumhuriyetin iktidarı iki zıt çehre arasındaki bir çelişkidir. Bu çehrelerden birincisi EKP ve diğer halk grupları tarafından desteklenen Başkan Sukarno'nun durum ve politikalarında belirlenen halk çıkarlarını temsil eder. İkinci çehre ise sağcı güçlerin ve doğru yola getirilemezlerin durum ve politikalarında belirlenen halk düşmanlarının çıkarlarını temsil etmektedir. Şimdi halkın çevresi temel çehre durumuna gel.

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz.)

Endonezya Komünist Partisi

Merkez Komitesi Politbürosu'nun özeleştirisi

miş ve cumhuriyet iktidarında öncü rolü almıştır.

«İki çehre teorisi», açıkça oportünist ya da revizyonist bir sapmadır; çünkü «devletin zıddıyla (arasında antagonizma olan sınıflar) uzlaştırılmıyacak belli bir sınıfın idaresi» olduğu yolundaki marksist - leninist teoriye uymamaktadır. Endonezya cumhuriyetinin halk ve düşmanları tarafından (birlikte) idare edilebileceği düşünülemez.

Oportünizm batağına saplanmış parti yönetimi «halk çehresinin», temel çehre olduğunu ve cumhuriyet iktidarını hegemonyası altına aldığı açıklamıştı. Sanki Endonezya halkı, halk iktidarını doğuşuna yaklaşıyordu. Ve parti yönetimi iktidardaki milli burjuvazi güçlerini gerçekten «halk çehresi» olarak gördüğünden, bunu savunmak ve geliştirmek için her şeyi yaptı. Parti yönetimi kendisini tümüyle milli burjuvazinin çıkarları içine hapsetti.

Milli burjuvaziyi cumhuriyet iktidarındaki «halk çehresi», ve Başkan Sukarno'yu bu çehrenin lideri olarak görmenin sonucu, parti yönetimi, yanlış olarak, milli burjuvazinin yeni tip demokratik devrime öncülük edebileceği inancına vardı. Bu tarihi zorunluluklara ve tarihi şartlara aykırıdır.

Parti yönetimi, «İki Çehre teorisinin», revizyonist İtalyan Komünist Partisinin «yapısal reform teorisinden», tümüyle değişik olduğunu ifade etti. Ve fakat, aslında, teorik olarak, ya da pratik gerçekler açısından iki «teori», arasında hiç bir fark yoktur. İkisi de iktidardaki güçler dengesinin tedrici değişimini hayal eder. İkisi de devrim yolunu reddeder, i-kisi de revizyonist bir niteliktedir.

Karşı devrimci «İki Çehre Teorisi», kendisini «E. K. P.» nin iktidar konusundaki mücadelesi, halk yararına olan çehrenin gelişip, daha etkili olabilmesi için ilerletilmesidir, öyle ki halka karşı güçler iktidardan sürülebilir.» tezinde daha çok belirlendi.

Parti yönetimi bu karşı devrimci yola bir isim bile buldu: «Aşğıdan ve yukarıdan devrim, yolu. Yukarıdan Devrim» le kastedilen şey, EKP'nin «İktidara, personel ve devlet dairelerinde istenilen değişiklikleri yapmak amacıyla, devrimci adımlar atması için cesaret vermesi gerektiği», idi. «Aşğıdan Devrim», ise; EKP'nin «Birtakım değişiklikler yapmak için halkı ayaklandırması, örgütlemesi ve harekete geçirmesi gerektiği», anlamındaydı. Bu gerçeten olağanüstü bir fantazidir. Parti yönetimi Başkan Sukarno'nun bir kooperasiyon kabinesinin (Milli Koalisyon Hükümeti'nin eski tipi) kurulması yolundaki önerisinin, üstünden sekiz yıl geçtiği halde, hâlâ gerçekleştirilemediği olgusundan hiç bir ders almamıştı. Ve üs-

telik bu önerinin ısrarlı isteklere rağmen daha sonraları da kurulacağını gösterir en ufak bir iz yoktur.

Partimiz içine gömüldüğü oportünizm batağından kurtulmak için bu iktidardaki iki çehre teorisini, kesinlikle tasfiye etmeli ve devlet ve ihtilâl hakkındaki marksist - leninist öğretiyi yeniden sarılmalıdır.

Partinin 5. Millî Kongresi, milli birleşik cephe sorununu teorik olarak çözümlenmişti. İşçi köylü ittifakının milli birleşik cephenin temel olduğu ifade edilmişti. Ağustos devrimi tecrübesi temelinde, milli burjuvazinin sallantılı nitelikte bir sınıf olduğu dersi çıkarılmıştı. Belli bir durumda devrime katılan ve devrimden yana olan milli burjuvazi, başka bir durumda işbirlikçi burjuvazinin saflarında devrimin temel güçlerine saldırmış, devrime ihanet etmişti. (Bunun bir delili Madiun provokasyonu ve Yuvarlak masa konferansı anlaşmasını, kabul ettikleri sıradaki eylemleridir. Bütün bunlar gözönüne alınarak, parti, tavrının ne olacağını saptadı: Devamlı olarak milli burjuvaziyi devrime kazanmaya çalışmak, fakat aynı zamanda onun devrime ihanet etme imkânını bilerek tedbir almak. EKP milli burjuvaziye karşı birlik ve mücadele politikasını izlemeliydi.

Nitekim parti içinde, özellikle parti yönetiminde subjektivizm ideolojisi henüz kökünden sökülmediği için parti gittikçe daha ciddi yanlışlıkların içine düştü ve o kadar ki milli burjuvaziyi birleşik cephe içinde bağımsızlığını kaybetti. Bu yanlış, parti ve proletaryanın milli burjuvazinin kuyruğu olma durumunun ortaya çıkmasına yol açtı.

Milli burjuvaziyi birleşik cephe içinde bağımsızlığın kaybedilmesi, parti yönetiminin Sukarno'yu değerlendirmesi ve ona karşı tavrında açıkça belli oluyordu. Parti yönetimi Sukarno'ya karşı bağımsız bir tavır takınmadı, Sukarno'yla sürtüşmekten daima kaçındı ve partiye Sukarno arasındaki benzerlik ve birlik haddinden fazla abartıldı. Halk Sukarno'nun EKP tarafından desteklenmeyen tek bir politikası olmadığını gördü. Parti yönetimi hiç bir mücadele göstermeden Sukarno'nun «Devrimin büyük lideri», ve cumhuriyet iktidarındaki «Halk Çehresi»nin lideri olarak tanınmasını kabul edecek kadar ileri gitti. Birçok yazı ve konuşmada parti yöneticileri, EKP'nin mücadelesinin temelinde yalnız Marksizm - Leninizm değil «Sukarno Öğretisi»nin de bulunduğunu ve partinin Sukarno'nun Nasakom Birliği vs. fikrini gerçekleştirdiği için bu kadar hızlı bir ilerleyiş sağladığını belirttiler. Hatta, Endonezya'da demokratik halk siste-

minin, Sukarno'nun 15 Haziran 1945 tarihli «Pantjasila'nın doğuşu», adlı konuşmasında ifade edilen temel fikirlerine uygun olduğu söyleniyordu.

«Siyasi Manifesto'yu ahenkli bir biçimde uygulamak, EKP programını uygulamakla aynı şeydir» yanlış görüşünü reddediyoruz. Siyasi Manifesto'nun ahenkle uygulanmasının EKP programını uygulamak demek olduğu görüşünün anlamı şu tecrübeye açıklığa kavuşur: Burjuvazinin kabul ettiği EKP programı değil, tersine EKP'nin kabul edip kendi programının yerine koyduğu milli burjuvazinin programıydı.

Milli burjuvaziyi birleşik cepheye karışarak ilkenin terk edilmesi, «Endonezya devriminin genel çizgisi», şeklindeki ifadeyle da da gelişti: «İşçi ve köylülerin temel direk, Nasakom'un çekirdek ve Pantjasila'nın ideolojik temel olduğu milli cepheyle Endonezya sosyalizmine gitmek için milli demokratik devrimi tamamlamak». Bu «Endonezya devriminin genel çizgisi», denilen şeyin devrimle en ufak bir ilgisi yoktur. Devrimi kazanmak için önceden gerekli üç şarttan (güçlü bir marksist - leninist parti, bu partinin öncülüğünde silahlı halk mücadelesi ve birleşik cephe değildi; çünkü, işçi sınıfının önderliğinde değildi, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü ittifakı yerine Nasakom'u temel alıyordu.

Parti yönetimi «Nasakom'u nüve kabul ederek milli güçbirliği sloganı milli birleşik cephenin sınıf muhtevasını hiçbir şekilde gözden saklamıyacaktır, diyor. Bu iddia yanlıştır. Nasakom'un sınıf muhtevası işçi sınıfı ve milli burjuvazi, ve hatta işbirlikçiler, bürokrat kapitalistler ve toprak ağalarını barındırıyordu. Açıkça Nasakom'un nüve olarak kabul edilmesi sadece milli birleşik cephenin sınıf muhtevasını gözlerden saklamakla kalmıyacak üstelik devrimci bir milli birleşik cephenin anlamını değiştirerek, bunu işçi sınıfının, gerici sınıflar da dahil, bütün diğer sınıflarla işbirliği haline dönüştürecekti.

Bu yanlışın düzeltilmesi gerekiyordu. Parti, yanlış olan «Endonezya devriminin genel çizgisini», tasfiye edip, doğru olan, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde devrimci milli birleşik cephe anlayışına dönmek zorundaydı.

Milli burjuvaziyi birleşik cepheye karışarak ilkeden uzaklaşmak da partinin somut şartlar üzerinde doğru ve somut bir tahlil yapamamasından doğmuştur.

1945 Ağustos devriminin başarısızlığından bu yana emperyalistler, Batı İrian hariç, Endonezya'da politik gücü doğrudan doğruya ellerinde tutmadılar. Endonezya'da politik güç emperyaliz-

min ve feodal kalıntıların çıkarlarının temsilcisi olan işbirlikçilerin ve toprak ağalarının elindedeydi. Üstelik Endonezya'ya karşı bir emperyalist saldırı da olmadı. Bu şartlar altında, EKP politik yanlışlar yapmasaydı, yönetici gerici sınıflarla halk arasındaki çelişki gelişip keskinleşerek, Endonezyanın temel çelişkisini oluşturabilirdi. Endonezya devriminin şu andaki temel görevi ülkedeki emperyalistlerin, özellikle ABD emperyalizminin çıkarını temsil eden gerici sınıfların yönetimini devirmektir. Emperyalizm ve feodal kalıntıların gerçekten tasfiyesi ancak bu görevin yerine getirilmesiyle olacaktır.

Partinin milli burjuvaziyi birleşik cepheye karışarak yaptığı yanlışların düzeltilmesi, şimdi partinin bu sınıfla birleşmeyeceği anlamına gelmez. İşçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde, partimiz milli burjuvaziyi devrimden yana kazanmaya çalışmalıdır.

Örgütsel Alanda Temel

Yanlışlar.

Partiye hakim olan yanlış politik çizgi, kaçınılmaz olarak, eş gerde bir örgütsel yanlış tarafından izlendi. Partinin yanlış politikası sürüp yoğunlaştıkça örgütsel alandaki yanlışlar da büyürek ciddi zararlara sebep oldu. 1951 sonrası dönemde partinin yanlış politik çizgisini oluşturan sağ oportünizm, örgütsel alanda başka bir sağ sapma, liberalizm ve legalizm (meşruiyetçilik) tarafından izlendi.

Örgütsel alandaki liberalist çizgi kendisini, EKP'yi, adına kitle partisi denilen, mümkün olan en geniş üyeyi barındıran ve gevşek örgüt bağları olan bir parti haline getirme eğilimi içinde belli etti.

Partinin kitle niteliği onun geniş üye kitlesine sahip olmasıyla değil öncelikle, parti ve kitleler arasındaki güçlü bağla, partinin kitlelerin çıkarını savunan politik çizgisiyle, yani partinin kitle çizgisini uygulamasıyla belirlenir. Partinin kitle çizgisini uygulaması; ancak, öncü müfreze rolünü belirleyen şartlara sıkıca sarıldığı, parti üyelerinin proletaryanın marksizm - leninizmle mücehhez en iyi elemanlarından oluştuğu zaman sağlanabilir. Kitle karakterli bir marksist - leninist parti kurmak, marksist - leninist eğitime öncelikle önem verilmeksizin imkânsızdır.

Son birkaç yıldır, EKP örgütsel alanda marksist - leninist ilkelere den sapmış bir parti çizgisindeydi.

Parti üyeliğinin liberalce genişletilmesi «barışçı yol», politik çizgisinden ayrılamaz. Geniş üyelikten, partinin milli burjuvaziyi birleşik cepheye etkinliğini arttırmak amaçlanıyordu. Temel fikir, milli burjuvaziyi birlik politikasının yanı sıra, gittikçe büyüyen bir partiye güçler dengesindeki tedrici değişimi etkilemek ve böylece doğru yola gelmesi imkânsız güçleri yenmektir.

Artık marksist - leninist kadroların, devrime hazırlanması için,

Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbürosu'nun özeleştirisi

eğitimi ve talimi, devrimci üs alanları kurmak için köylüler arasına da çalışmaya önem verilmemesi olmuştur. Bunların yerine birleşik cephe milli burjuvaziye ilişkin çalışma ihtiyaçlarının giderilmesi için aydınların eğitimi, devlet kurumlarının çeşitli yerlerine kadro sağlama konuları gelmişti. Bu politikanın ışığında köylülerle yekvücut olma, sloganı sadece lafta kaldı. Pratikte ise yapılan iş, en iyi kadroları kırsal alanlara çalışmaya göndermek gerekirken, kadroları kırsal alanlardan şehre, bölgelerden merkeze çekmek idi.

Burjuvazinin gözünde EKP'nin prestijini yükseltmek ve onu aydınlar partisi yapıp burjuvazinin saygısını sağlamak için, 4 Yıllık Plan, üst kademelerdeki bütün kadroların akademik eğitim, orta kademe kadrolarının lise, alt kademe kadrolarının da orta eğitim görmesini şart koştu. Bu nedenle parti büyük sayıda akademi, okul ve kurs oluşturdu. Parti yönetiminde entelektüalizm okadar derine kök salmıştı ki, bütün parti liderleri ve halk hareketlerinin belirgin simaları marksist bilim adamı, derecesini elde etmek için dört tez yazmaya zorlanıyordu.

Parti oportünizm ve revizyonizmle saptandıkça, örgütsel dikkatini de yitiriyor ve örgüt içinde legalizm (meşrutiyetçilik) geliyordu. Parti yönetimi burjuva demokrasisinin sahteliği hakkındaki sınıfsal yararı unutmamıştı. Partinin bütün eylemleri "barışçı yol" sanki kaçınılmaz bir kesinlikmiş gibi görülmeye başlanmıştı. Parti yönetimi, parti üyesi kitlelerin her an kesin darbe vurmak için kolayan gericilerin saldırılarının tehlikesine karşı dikkatini çekmemişti. Örgütsel alandaki bu legalizm sayesinde çok kısa bir zamanda karşı devrim EKP'yi örgütsel olarak felce uğratmayı başardı.

Örgütsel liberalizm, parti içi demokrasi ilkesini, kolektif yönetimi yok etti; kişisel yönetime ve kişisel liderliğe, otonomizme yol açtı.

Partinin örgütsel çizgisine liberalizmin hakim olduğu bu şartlarda, partinin çalışma tarzı olan teori ile pratiği birleştirme, kitlelerle sıkı bağlar kurma ve öz eleştiriyi yapma, gerçekleştirilemedi. Özünde, öncüyle kitlelerin birliği olan liderlik metodunun gerçekleştirilmesi de aynı şekilde imkânsızdı; bunun gerçekleştirilmesi için yönetim, saflara örnek olması gerekirdi.

Böylece, genel olarak partiyi yöneten yanlış politik çizgiyi örgütsel alanda başka bir yanlış çizgi izlemiş oluyordu. Örgütsel alandaki bu yanlış çizgi marksist - leninist parti ilkelerine sırt çevirdi, partinin örgütsel temelini, demokratik merkezîyetçiliği, yok etti; partinin çalışma tarzını ve liderlik metodunu ayaklar altına aldı.

EKP'yi marksist - leninist bir parti olarak yeniden inşa etmek için örgütsel alanda liberalizmin ve onun ideolojik kaynağını kökünden söküp atmak zorundayız. EKP leninist tipte bir parti ola-

rak, Endonezya proleteriyasının en yüksek örgütlenme biçimi ve öncü müfrezesi rolünü yerine getirebilecek, Endonezya halk kitlelerini, sosyalizme giden yolda, anti - emperyalist, anti - feodal ve anti - bürokrat kapitalist devrimde zafere ulaştırmak için yönetmekle görevli bir parti olarak, yeniden inşa edilmelidir. Böyle bir parti şu üç şarta sahiptir: İDEOLOJİK OLARAK; marksist - leninist teoriyle mücehhez ve subjektivizmden, oportünizmden ve modern revizyonizmden arınmıştır. POLİTİK OLARAK; devrimci bir takım programını ihtiva eden doğru bir programı vardır, Endonezya devriminin stratejik ve taktik sorunlarını derinlemesine bilir, diğer mücadele biçimlerinin yanı sıra temel mücadele biçimini (proleterya önderliğinde silahlı köylü mücadelesi) uygular, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde bütün anti - emperyalist ve anti - feodal sınıfların devrimci birleşik cephesini kurmaya muktedirdir. ÖRGÜTSEL OLARAK; Güçlüdür ve halk kitleleri içinde derin kökler salmıştır, ulusal görevlerin yerine getirilmesinde örnek olmuş en güvenilir, en tecrübeli ve en sağlam parti üyelerinden oluşur.

Bu gün karşı devrimci beyaz terörün vahşi ve zalim saltanatı altında partimizi yeniden kurmak, Partinin meşruluğu ve komünistlerin temel insan hakları ahlâksızca ihlâl ediliyor. Parti tamamen illegal şartlarda çalışmak ve bu nedenle kendini bu yeni şartlara göre, legal eylemler yürütme imkânlarını da sonuna kadar kullanmalı, kitleleri harekete geçirip mücadeleye itmek ve bu mücadeleyi gittikçe daha üst düzeylere çıkarmak amacıyla, kitleler tarafından benimsenecek yollar bulmalıdır.

Bir marksist - leninist parti kurma görevi, yukarıda da belirtildiği gibi tehlikelerle dolu çetin ve uzun bir çalışmadır; cesaretle, sabırla, dikkatle, sabırla ve inatla yürütülmelidir.

Çıkış Yolu

Baştan beri açıklanan, partinin 1951 sonrası dönemdeki zaaf ve yanlışlarını bildikten sonra, yapmamız gereken şey, ilkin EKP'nin subjektivizm, oportünizm ve modern revizyonizmden arınmış, marksist - leninist bir parti olarak yeniden kurulması olan Endonezya marksist - leninistlerinin şu anda önünde duran acil görevleri gerçekleştirmektir.

EKP'nin böyle bir marksist - leninist parti olarak yeniden kurulması için bütün kademelerdeki parti kadroları ve bütün parti üyeleri, partinin geçmişteki yanlışları ve tutulacak yeni yol hakkında tam bir düşünce birliği sağlamalıdır.

Tam bir düşünce birliği sağlamak için bütün partide bir düzeltme hareketi yürütülmelidir. Bu düzeltme hareketi boyunca geçmişteki yanlışlardan kurtulup doğru düşüncelere geçeceğiz. Yeni yolda ilerlemek için yanlış yolu kesinlikle tasfiye etmek gereklidir.

Şu anki durumda, en ince detaylarına kadar, geçmişteki yanlışların üzerinde tam bir düşünce birliği sağlamak kolay olmayacaktır. Fakat bu özeleştirmede belirtilen temel sorunlar üzerinde tam bir düşünce birliği kesinlikle elzemdir.

Partimizin politik ve örgütsel alanında yaptığı oportünist ve revizyonist yanlışlar, sadece, bu son dönemin sosyal ve tarihi şartlarının ortaya çıkardığı bir şey değil, kökeni partimizin kuruluşundan bu yana varolan sosyal ve tarihi şartlarda belirlenen bir konudur. Bu nedenle bu eleştiri ve özeleştiri yapmakla her şeyin düzelceği fikrini kafalarımızdan silelim. Subjektivizm ideolojisi partiden tümüyle silinmezse, hatta daha da kötüsü, parti yönetiminde hâlâ varlığını sürdürürse, partimiz sağ veya "sol" oportünizm yanlışlarından kaçınmayacaktır. Çünkü bu durumda partimiz politik durumu doğru olarak çözümliyemeyecek, doğru yönetimi gösteremeyecektir. Subjektivizme karşı ısrarla ve yürekten mücadele, bölgesel yönetim ve her kademedeki kadrolardan çok yönetim ve merkez kadroların görevidir.

Subjektivizmle ancak proleterya ideolojisi küçük burjuva ideolojisinden ayırdedilebildiği, eleştiri ve özeleştiri teşvik edildiği zaman etkin biçimde savaşılabılır ve tasfiye edilebilir. Bütün partinin proleterya ideolojisinin küçük burjuva ideolojisinden ayırdetme yeteneğinin artırılması, marksist - leninist eğitimin yoğunlaştırılmasıyla mümkün olur. Parti, üyeleri politik durumların çözümünde ve sınıfların güçlerini değerlendirmede marksist - leninist metodu uygulayabilecek şekilde (ki böylece subjektif değerlendirmeden kaçınılmış olunur) eğitilmelidir. Parti, üyelerinin dikkatini mücadele taktiklerinin bulunması ve çalışma tarzının uygulanması için, araştırma ve sosyal - ekonomik şartların incelenmesinin önemine çekmelidir. Parti, üyelerin, somut şartların araştırması yapılmazsa fantaziler içine gömülüneceğini anlamasına yardım etmelidir.

Partinin geçmişte verdiği mücadelelerin tecrübesi, marksizm - leninizmi sonuna kadar savunmak ve modern revizyonizmle savaşmak kararında olan, Endonezya marksist - leninistlerinin sadece Marks, Engels, Lenin, Stalin'in

öğretilerini incelemekle kalmayıp, marksizm - leninizm'in mirasçısı olan ve onu savunup geliştiren Mao Zedung düşüncesinin öğrenilmesine de özel dikkat gösterilmesinin gereğini ortaya koymaktadır.

EKP marksizm - leninizm bayrağını ancak, bugün SBKP yönetti grubunun çevresinde çöreklenmiş modern revizyonizmle mücadelede sağlam ve kararlı bir tavır takındığı zaman yükseltebilir. Modern revizyonizmle savaş, modern revizyonistlerle dostluğu koruyarak kararlı bir şekilde yürütülemez. EKP modern revizyonistlerle ilişkiler konusundaki geçmişteki yanlış tutumu tasfiye etmek zorundadır. Proleter enternasyonalizme bağlılık sadece modern revizyonizmle mücadelede insanı sız bir tavır almakla olur. Çünkü modern revizyonizm, proleter enternasyonalizmini baltalamış, bütün dünya proleterlerinin ve ezilen halklarının mücadelesine ihanet etmiştir.

Partinin yeniden inşasında, Endonezya marksist - leninistleri dikkatlerini, Endonezya Demokratik Halk Devriminin zaferi için temel mücadele biçimi olacak olan köylülerin silahlı tarımsal devrimine öncülük etme şartlarının yaratılmasına çevirmelidirler. Bu, en büyük dikkatin kırsal alanlarda parti örgütlerinin yeniden kurulmasına gösterilmesi demektir. En büyük dikkat, anti - feodal bir tarımsal devrimde köylülerin ayaklandırılması, örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi sorununun çözümüne çevrilmelidir. Partinin köylülerle, özellikle çiftlik emekçileri ve yoksul köylülerle, kaynaştırılması işi doğru bir biçimde sürdürülmelidir. Çünkü ancak böyle bir kaynaşma sonucu parti köylülüğü yönetebilir ve köylülük, kendi hesabına, ancak böylece demokratik halk devriminin yenilmez kalesi haline gelebilir.

Üçüncü Beyaz Terör'ün saldırıları sonucu, kırsal alanlardaki parti örgütleri, genellikle, daha büyük zarar gördüler. Bu olgu kırsal alanlarda çalışmayı daha zor ve meşakkatli kıldı. Fakat bu, hiçbir şekilde, Endonezya'da Demokratik Halk Devriminin temel gücünün köylülük ve üslenme alanının kırsal bölgeler olduğu yolundaki kanunu değiştirmez. Endonezya marksist - leninistleri her şeyin halk kitleleri için olduğu inanç ve kararıyla en büyük zorlukların üstesinden gelecektir. Kitlelere yürekten inanarak ve kitlelere dayanarak, Endonezya marksist - leninistleri geri Endonezya köylerini devrimin büyük ve müstahkem, askeri, politik, ekonomik ve kültürel kaleleri haline getirmeyi başaracaklardır.

(Devamı gelecek sayıda)

"Osmanlı toplum yapısı,, üzerine

Herkül Milâs

(Gegen sayıdan devam ediyor)
Muzaffer Sencer'in elindeki dö-
kumanlardan nasıl ters anlamlar
çıkardığını yukarıda gördük. Bu-
nun nedenini dikkatsizlikten çok
metod yanlışlarında aramak ge-
rek. Materyalist Tarih Anlayışı'na
70 sahife ayıran ve okuyucuya
Marksizm dersi veren M. Sencer'in
bazı temel konularda yanlışlığı-
nı görüyoruz.

Örneğin, metod üzerine tarihçi-
ler ve sosyologlarla uğru çok ışık
açıklamalarını ele alalım. Tarihçi-
ler, her toplumun farklı yanlarıyla
ilgilendiklerinden her toplumu
ayrı bir kategoriye sokarlarmış.
Birbirine benzer, yakın oldukla-
rını bir türlü kabul etmezlermiş.
Sosyologlar ise tarihçilerin tam
aksı ile de toplumları birbirine
benzetirlermiş; aynı kategoriye
sokarlarmış. Bu metod (?) yüzün-
den böyle olurmuş!

«Tek tek yapıları tarihsel evrim
içinde biricik olan görüşlerinden
soyulduyarak genel üretilen ya-
pıya çalışan sosyal bilimlerin tersi-
ne, tarih, bu yapıların, bağlı ol-
duğu tarihsel koşullarla kazandık-
ları özel ve somut şekiller üzerin-
de durur... (s. 44) Tarihçiler, me-
todlarının doğal sonucu (!) Os-
manlı İmparatorluğunun özel bir
yapıda olduğu yargısına varmış-
lardır.» (s. 43)

«...Tarihçilerimiz... Osmanlı top-
lum yapısının feodal sayılmayaca-
ğını belirtmişlerdir... Bu kullandıkları
«tarihçi metodun kaçınıl-
maz bir sonucudur.» (s. 54)

Osmanlı toplum yapısına... ta-
rihçilerin karşısında sosyal bilim-
lerin metoduyla yaklaşanlar yer a-
lır. Bunlar... Osmanlı toplumunun
temel niteliğini bularak onu bili-
nen sosyal bilimlerden birine sokma-
ya çalışırlardı.» (s. 55)

Tarihçileri ve sosyal bilimleri
iki düşünme takımı ayırması M.
Sencerin geniş nayaal gücünü ve
dar Marksist bilgisini göstermek-
tedir. Marksizm, bilimlerin bütün-
lüğünü kabul eder. Tarih ile sos-
yal bilimler arasında gelişki yok-
tur. Burjuva sınıfının sözcülüğü-
nü yapmayan ve özgür düşünme
yeteneğine sahip her tarihçi her
sosyal bilimci, toplumların geli-
me yasaları hakkında aynı sonu-
ca varacaktır. Örneğin bugün sos-
yalizmin kökleymekte olduğu mem-
leketlerde tarihçi - sosyal bilimci
çatışması yoktur ve olması da
zaten düşünülemez.

Bütün marksistler meslekleri
ister tarihçi olsun ister fabrika
işçisi toplumların yapıları ile il-
gili örüşleri aynıdır. Marksist,
bütün bilimleri bir diyalektik sen-
tez haline getirmiş kişidir. Gerçek

bilim adamı okulda okuduğu ki-
taplara veya diplomasını aldığı
kursüye göre değil, diyalektik ta-
rih anlayışına göre yorumlar top-
lum yapılarını. Bir ayırım yap-
mak gerekiyorsa marksist ve
marksist olmayan bilim adamı,
yani gerçek bilim adamı ile yalan-
cı bilim adamı ayırımı yapılır.

Sayın Sencer «Osmanlı Toplum
Yapısı»nda sık sık şu temayı da
kullanmıştır: Feodalizm, iç dina-
miğiyle kapitalizmi doğurmuştur.
Oysaki kapitalizm Osmanlı top-
lumuna dışardan geldi. Feodalizm
Anadolu'daki yapı feodalizm de-
ğildi. Bir yapı ancak kendi iç di-
namiğiyle kapitalizmi meydana çı-
karırsa feodal denebilir.

Bu görüş kitap boyunca sık sık
ileri sürülmüştür ve Osmanlı top-
lumunun feodal yapısını gösteren
elle tutulur delillere karşı ATÜB'
ün en sağlam ispatı gibi gösteril-
miştir. Feodalizm olsaydı, kapita-
lizmi doğururdu; böyle olmadı,
demek Osmanlı toplumunun ya-
pısı feodal değildi! Bu Aristo
mantığını eleştirmeden önce bu
görüşü M. Sencer'in kaleminden
okuyalım:

«Bilindiği gibi feodalizmin en
temel niteliği olan emeğin özgür-
leşmesi durumu, içinde olduğu
yapıyı, yeni bir tipe, kapitalizme
dönüştüren bir ön koşuludur... Oysa
Osmanlı imparatorluğunda bu
tarihsel durum... yapının kendi
iç değişimleriyle değil Batı kapita-
lizminin çözücü etkileriyle belir-
miştir.» (s. 303) Bu nedenle Os-
manlı toplumu feodal değil ATÜB
sayılmalıdır.

Bu görüşü bir an için doğru
kabul edelim; ve M. Sencer'e şu
soruyu soralım: eğer bir yapıya
feodal diyebilmek için, o yapının
iç dinamiğiyle kapitalizm doğur-
ması gerekiyorsa, nasıl oluyor da
kendi iç dinamiğiyle kapitalizme
dönüşmeyen hatta ATÜB'e dönü-
şen Osmanlı devletinin bir döne-
mi için «kuruluş döneminde karşı-
laştığı toprak rejiminin feodal bir
temele dayandığını» (s. 230) söy-
leyebilmektedir? Bizans ve 15.
yüzyıl öncesi Anadolu'ya nasıl
«feodal nietliktedir» diyebilmekte-
dir?

Bu sorunun bir tek cevabı var-
dır. Bir sosyal yapının niteliği ü-
retim ve sınıf ilişkileriyle belirle-
nir. Gelişeceği toplum yapısına
bakıp «geçen» yapı adlandırıla-
maz.

Şu cümleye bakalım: «Osmanlı
toplum yapısının iç koşullarla ka-
pitalizme doğru gelişmesini, ta-
rihsel evrimde gecikmeyle, yani
Batının kapitalizme dönüşümü sağ-

layan ön koşulları hazırladığı bir
çağda hâlâ aynı durumda kalmak-
la açıklamak, bu yapının de-
ğişmeyi önleyen ve geciktiren bir ni-
telik taşıdığını, farklı bir yapısal
niteliği olduğunu kabul etmek de-
mektir.» (s. 70)

Yani demek isteniyor ki, Os-
manlı toplumu, kapitalizmin ku-
ruluğu çağda hâlâ kapitalizme
dönüşmediğine göre feodal değil-
di. Devrimlerin bütün memleket-
lerde aynı zamanda yapılması ge-
rektiğini varsayan yukarıdaki cüm-
lenin bir iki kelimesini değiştirip
aynı mantığı zamanımıza uygulay-
alım; çok eğlenceli sonuçlar elde
etmek mümkün:

«İngiltere toplum yapısının iç
koşullarla sosyalizme doğru geli-
şmesini, tarihsel evrimde gecik-
meyle, yani Sovyetler Birliğinin
sosyalizme dönüşümü sağlayan ön
koşulları hazırladığı bir çağda
hâlâ aynı durumda kalmakla a-
çıklamak, bu yapının değişmeyi
önleyen ve geciktiren bir nitelik
taşıdığını, farklı bir yapısal nite-
liği olduğunu kabul etmek demek-
tir.» diyebiliriz! Yani İngiltere
hâlâ sosyalizme dönüşmediğine
göre kapitalizmden ayrı bir yapı-
dadır. Örneğin, AÇUŞ'tur (Avru-
pa Cinsi Üretim Şekli diyelim!

Marksist alfabein C harfinden
sonrasını da bilenler, Kapitalizmin
özünde yayılma potansiyelini taşı-
dığını ve Afrikadan Doğu Asya'ya,
Amerikadan Avustralya'ya ka-
dar süratle yayıldığını bilirler.
Her toplumu hangi gelişme aş-
masında olursa olsun kendisine
benzetir, ağına düşürür. Bu bakı-
mıdan Osmanlı toplumunun dış
koşulların etkisiyle kapitalizme
dönüşmesi Sencer'in tezi Ana-
dolu'da feodalizmin yokluğuna is-
pat olamaz.

«Osmanlı Toplum Yapısı»nda
«sınıf» kelimesi de çok tutumlu
kullanılmıştır. Osmanlı toplumun-
da var olan sınıflar açıklanma-
mıştır. Bir toplumun yapısı, in-
celeniyor ve sınıflar geçiriliyor!
Kitabın başında, «milli burjuvazi
sorununa değinilecektir», deniliyor
ama bir daha kitabın hiç bir ye-
rinde ne milli burjuvaziden ne de
burjuvaziden söz ediliyor!

Osmanlı toplumunda belli başlı
sınıfların karşılıklı güçleri neydi,
tarih içinde sınıf ilişkileri nasıl
gelişmiş, sınıf güçleri ne istikamet-
te seyretmiş hiç söz edilmiyor. Ka-
pitalizmin Osmanlı toplumuna gir-
mesiyle mevcut sınıfları nasıl et-
kilemiştir yeni sınıf ilişkileri na-
sıl olmuştur hiç değinilmiyor.
Osmanlı toplumunda her sınıfın
ideolojisi, eğilimleri neydi, sınıf

çatışmalarının nedenleri neydi, ne
sonuçlar doğmuştur, tek bir satır
yok!

Ve bu «toplum yapısı üzerine
bir deneme» (önsoznen) oluyor.
«Deneme», başarısızlıkla sonuçlan-
dı diyebiliriz. Hem Marksizm der-
si vereceksin hem de «tarihin bir
sınıf mücadelesi tarihi», oldu-
nu unutup sınıfları ihmal edecek-
sin...

Muzaffer Sencer, Osmanlı top-
lumunda sınıf yok diymiyor. O
da I. Küçükömer gibi Osmanlı
Devletinin «Asker Devlet», oldu-
nu kabul ediyor ama bir dip not-
ta da şöyle diyor: «Küçükömer...
sadece padişahın bir üretim gücü-
ne sahip olduğunu; padişahın sı-
nıf olmaması bir yana, onun rüt-
be verdiği ve istediği zaman de-
ğistirebildiği a) ulema b) yenice-
riler, c) timarlı sipahi ve diğer
yöneticiler alt gruplarının bir sı-
nıf sayılmıyacağı kanısındadır.
Oysa reayanın yarattığı artık ü-
ründen yararlanan bu askeri v. b.
«grup»ları üretim aracının, yani
toprağın mülkiyetine sahip olma-
dığı için sınıf sayılmamak, bir yön-
den Osmanlı toplumunun sınıfsız
bir toplum olduğu yolunda çok
aykırı bir sonuca varacak, öte
yandan «sınıf» çözümlemesinde
yanıltıcı olacak bir tutumda ola-
caktır.» (s. 264)

Dikkat edilsin! Bu «grup»lar
sınıf oldukları için değil; bunlar
sınıf kabul edilmedikleri takdirde
«çok aykırı», bir görüş olan «sınıf-
sız bir toplum», görüşü doğacağı
için, «grup»ların adına «sınıf», den-
miştir. Marksizme ihanet belli ol-
masın diye, sınıf var denmiştir.
I. Küçükömer ulemaya, yenice-
riler ve timarlı sipahilere «sınıf de-
ğil», derken M. Sencer «onlar sı-
nıftır», demiştir. Fark bu!

«Usulden olduğu için», kabul e-
dilen sınıflar şöyledir: «Askerlik
dışı işlerle uğraşan köylü ve di-
ğer üreticiler, devlete ve askerlik
işinde kendileriyle işbirliği yapan
sınıfa bağımlı durumdadırlar. Bu
tür türlü bir sistem, ikili bir sınıf ya-
pısı doğurmuştur: a) savaştan ve
yöneten askeri sınıfı, b) «Askeri»
dışındaki reaya ve şehirli sını-
fı... İlki devletin ele geçirdiği top-
rak rantından yararlanan ve bü-
tünüyle vergiden bağışık olan as-
keri sınıf diğeriye devlete ait
topraklar üzerinde kiracı olarak
yaşayan ve özel vergilerle yüküm-
lü olan köylü (reaya) sınıfı.» (s.
264)

«Şehirli Sınıfının ne olduğu
açıklanmıyor. Herhalde ATÜB'e
has bir şey olacak bu sınıf!

Bir yanda devlet veya devlet

ATTF yönetim kurulu üyeleri Münih'te proleter devrimci- leri ile işçiler önünde tartış- maktan neden korktu ve kaçtı?

28 şubat 1970 günü Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu (ATTF) Yönetim Kurulu üyeleri Münih'te toplanarak olağan yönetim kurulu toplantısı

ni yaptılar. ATTF Yönetim Kurulu'na ATTF'na bağlı derneklerden birer temsilci üyedir. Ancak sayıları pek fazla olmayan bu derneklerin üst örgütü ATTF'nun yönetim kurulu Mü. nüh'te toplanması pek rastlan- tı değildir.

Kısa bir süre önce oportünist Münih Türk Kültür Birliği (MTKB) şimdiki yöneticilerinden birkaçı ve ATTF Güney Bölgesi kethüdası Münih Türk Öğrenci Derneğinden (MTÖD) proleter devrimcilerin ve kemalistlerin sert eleştirileriyle devrimci birliği bozmak, marksçilik - leninciliğe ihanet etmek, grev kırıcılığı yapmak ve fesatlik çıkarmak gerekçesiyle kovulmuşlardı. Geçen kasım ayında da aynı kişiler, Stuttgart yakınlarında yapılan Almanya Türk Öğrenci Federasyonu (ATÖF) seminerinde proleter devrimci- ler önünde tam bir ideolojik bozguna uğramışlardı. Tüm bunlar, MTKB içinde son zamanlarda tartışmalara yol açmış ve dernek içindeki proleter devrimcilerle Aybar . Aren oportünizminin peşine takılanlar, aynı dernekte yönetimi elinde tutanlarca tek tek sudan bahanelerle dernekten uzaklaştırılmaya başlanmıştır. Yönetimi elinde tutanlar, ileri sürdükle- ri görüşlerle, dağıttıkları «Mil- li Demokratik Devrim ve İyü- zü», broşürleri vb. ile, görevi modern revizyonizme alkış tutmak ve dünyadaki marksçilik - leninci çizgiye saldırmak olan ve yurt dışından Türkiye'deki strateji- yi saptamak budalalığı göste- ren, devrimci kuram ve eylem- de ayakları yere değmeyenlerin sadık uyduları olduklarını her kez göstermektedirler. MTKB'n- de bu kargaşalık süregiderken, o derneğin üyelerinden Aybar . Aren oportünizminin peşinde- kiler, TDT'ndeki (Türk Devrim- ciler Topluğu) proleter dev- rimcilerini kendi derneklerinde bir açık oturuma ve giderek modern revizyonizmin şakşak- çılarının uydularına karşı bir gücüne çağırılmışlardır. İş- çiler ve halk yığınları önünde hiç bir tartışmayı kaçırmayan pro- leter devrimcileri, derhal çağrı- ya uymuşlar, yapılan tartışma- da hem modern revizyonizme, hem de Aybar . Aren oportü- nizmine karşı sert ve amansız ideolojik eleştiriler yürütüp, o- rada bulunanlara Milli Demok- ratik Devrim kavgasını açıkla- mışlardır. Yapılan tartışmalara

uydularından hiç kimse kararlı olarak katılmamıştır.

MTKB'ndeki durumlarının sarsıntılı olduğunu sezen uydular, bu arada proleter devrim- cilerle Aybar . Aren oportüniz- mi peşindekilerinin imza top- layarak derneği olağanüstü ge- nel kurula çağırılmaları üzerine, ATTF Yönetim Kurulu toplan- tısını Münih'e aldirarak, bir gövde gösterisi yapmak istemiş- lerdir. Yalnız kendi dernek u- yerine yapılan çağrıda da ATTF yönetim kurulu üyele- riye yapılacak açık toplantıya dışarıdan kimsenin alınmıya- cağı bildirilmekteydi. Bundan proleter devrimcilerle yapıla- cak bir tartışmadan korkuldu- ğu açık seçik ortaya çıkmaktay- dı.

Ne ki TDT'ndeki proleter devrimci arkadaşlarımız yalnız bırakılmak için çağrı- ya rağmen toplantıya gitmiş- lerdir. Bunun üzerine toplantı daha ileri bir saate atılmış; fakat proleter devrimciler, oradaki işçilerle yeniden tartışarak dev- rimci görüşlerini, Milli Demok- ratik Devrim savını açık seçik ortaya koymuşlar ve işçileri o- portünizmin etkisinden kurtar- mışlardır. Daha sonra toplantı- ya katılmıştır. Ancak proleter devrimcilerini konuşturmamak için ellerinden geleni ardlarına koymayan uydular ve proleter devrimcileriyle işçiler önünde tartışmaktan son derece çekin- nen ATTF yöneticileri, aldıkları tez kararlar dernek üyesi olma- yanların, ki bunların büyük ço- ğunluğu işçi idi, konuşmasını yasakladılar.

Tartışmalar, Aybar . Aren o- portünizmi peşindekilerinin uyduları suçlamalarıyla başladı ve uydular, kendilerini savunur- larken, proleter devrimcilerine ve Milli Demokratik Devrim- çatmaktan geri durmadılar. Bu arada ATTF Yönetim Kurulu'n- da bulunan Türk Toplumcular Ocağı (TTO) delegesi, gamsiz- ce hem proleter devrimcilerine, hem de proleter devrimcilerinin Münih'teki gücünü kabul ede- rek onlarla yakınlaşmak arzu- su duyan Aybar . Aren'cilerle saldırdı ve «MDD'cilerle kesin olarak bir arada bulunamayız ve onlarla artık tartışamayız bile» dedi. İlginc olan, bu uydunun geçen yıl yine aynı ayda Münih'te yapılan ATTF Yöne- tim Kurulu toplantısında «Em- peryalizme karşı nureularla

sosyalistlerin işbirliğini», savun-muş ve kendisini bugün ATTF Güney Bölgesi Kethüdası olan uydudan başka kimsenin des- teklememiş olması idi!

Tartışmalar ilerlerken, söz hakkı yasaklanmış olmasına karşın bir oportünistin konuş- ması ve Milli Demokratik Dev- rim'e yeniden saldırılması üze- rine proleter devrimcileri, he- men söz istemişler ve bu davra- nışları, orada bulunan işçilerden destek görmüştür. Fakat yeni bir ideolojik bozguna uğraya- caklarını sezen MTKB ve ATTF yöneticileri, toplantının kapan- dığını ilân etmişlerdir. İşçiler arasında büyük protestolara yol açan bu davranış, göster- mektedir ki, ne oportünistlerin, ne de modern revizyonizm şak- şakçıları ve yurt dışından Tür- keye deki stratejiyi saptamak isteyenlerin ayakları yere değ- memektedir.

Madem ki, işçi yığınlarını yö- neltmek istiyorlar, öyleyse ne- den davanın gerçek sahibi olan işçiler önünde tartışmadan ka- çıyorlar? Nedeni basit ve açık: İşçiler, bu tartışmalar sonunda gerçeği görmekte, proletaryayı kurtuluşa götüren gerçek marks- çilik - leninci çizginin bugün Mil- li Demokratik Devrim olduğu- nu anlamaktadırlar. Oysa bu, proletaryayı karanlık yollara sürüklemek, proletaryanın dev- rimci ittifaklarını engelleyerek onu emperyalizme . işbirlikçi sermayeye . feodal toprak ağa- larına karşı tek başına bırak- mak isteyenlerin işine gelme- mektedir. Kendilerini proletar- ya adına proletaryanın tepesin- de görenler, elbette tartışmalar dan kaçmak zorundadırlar. Çünkü proletarya önünde veri- lecek her sınav, devrimcinin değerini gösteren şaşmaz öl- çüttür. Bu sınavlardan her za- man için korkup kaçacaklar da, elbette proletaryayı yoksul köy- lülüğü kendi çıkarları peşinde sürüklemek isteyenlerdir ki, bunlar, yerine göre bugün em- peryalizm ile işbirliği yapan modern revizyonistler ya da emperyalizme . işbirlikçi serma- yeye . feodal toprak ağalarına teslimiyeti kabul etmiş olan o- portünistlerdir. ATTF yöneti- cileri, tutumlarıyla ve işçiler önünde proleter devrimcileriyle tartışmadan kaçmalarıyla, ken- dilerini Münih'li işçilere iyi ta- nıtmışlardır!

Yıldırım Dağyeli

toprağının rantını alan bir sınıf var, öte yanda bu sınıfa «bağımlı» reaya sınıfı var; ama aynı zaman- da komünal mülkiyet de var. Fe- odal ilişki katıyen yok.

Bir de «askeri» sınıfı görüyoruz. (Böyle bir sınıfın «çok aykırı», o- lacağını M. Sencer de bildiğinden olacak «askeri» sınıfı tırnak için.

de yazıyor) Bu «sınıf» savaşıyor. Savaşmasının nedeni «artan nü- fusun doğurduğu tüketim sorunu- nun çözümü», içindir. (s. 265); ya- ni halkı beslemek için. Bu sınıf tarihte gelmiş geçmiş en iyi kalpli sınıf olmalı. Köylüyü, feodal, bey- lerin yaptığı gibi sömürmek var- ken, onları beslemek için savaşa

gidiyor! Bu sınıf Kerim devletin Kerim sınıfı olsa gerek. Tevekke- li değil biz de bu devletin kalıntı- ları olarak romantik teori serü- venlerine atılıp «sonrası Allah ke- rim», diyoruz!

«Osmanlı Toplum Yapısı»nda her gördüğümüz yanlış, her çe- lişkiyi bu yazıda eleştirmedik,

Böyle bir işe girişseydik hiç değil- se, M. Sencer'in kitabı kadar uzun bir yazı çıkardı ortaya. Epikür- ün dediği gibi «gökyüzünün mavi olduğunu bilmek için bütün dün- yayı dolaşmak gerekmez». Bu kısa yazı bile eleştirdiğimiz kitabın bilimsel değerini belirtir zannede- riz.

Rodezya'da Cumhuriyet ilân edildi

Emperyalizmin el altından des. klediği beyaz azınlık hükümeti Rodezya'da Cumhuriyet ilan etmiştir. Bu yeni cumhuriyette 4 buçuk milyon siyah Afrikalı esir muamelesi görünürken, bütün her şey 250 bin beyaza aittir. Dünya'nın büyük maden tröstlerinin el altından desteklediği faşist Ian Smith yönetimi 11 Kasım 1965'de Rodezya'nın bağımsızlığını ilan etmiş ve siyahların hiç bir zaman hiç bir hak sahibi olamayacaklarını açıklamıştı. Bunun üzerine Üçüncü Dünya ülkelerinin baskısıyla Birleşmiş Milletler Rodezya'ya karşı zorlama tedbirleri almak zorunda kalmışsa da emperyalistlerin bu zorlama tedbirlerini uygulamaya yanaşmaları, el altından ya da Rodezya'ya komşu Portekiz sömür. gelerine veya faşist Güney Afrika Cumhuriyetine malzeme göndererek bunun Rodezya'ya verilmesine göz yumarak bu hareketi desteklemişlerdir.

Ancak Afrika halkı böylesine kallesçe bir oyunu yutmamaktadır. Afrika Birliği Teşkilatının Adis Ababa'da yapılan toplantısında durum açıkça ortaya konulmuş ve faşist Ian Smith yönetimi ile ilişkiler kuranlarla diplomatik temasların kesilmesi kabul edilmiştir. Bunun yanı sıra, Tanzania'da Çinli subaylar tarafından eğitimlenen Zimbabve (Rodezya'nın Afrika dilindeki adı) Kurtuluş Cephesi birlikleri, Zambia, Rodezya sınırını aşarak Rodezyaya girmekte ve orada 1965'ten bu yana kurtuluş savaşı veren güçlere katılmaktadırlar. Halk savaşçıları faşistlere karşı yeni mevziler kazanmakta ve hükümet kuvvetlerine sert darbeler indirmektedirler.

Emperyalist güçlere dayanarak yönetimlerini sürdürmek isteyen faşist yönetimlerin sonları belli ve açıktır. Bu son, Rodezya'daki Ian Smith kukla hükümeti için de geçerlidir.

Orta doğu

Arap halklarının Ortadoğu'da emperyalizmin desteğindeki saldırı. gan İsrail'e karşı mücadelesi geçtiğimiz hafta uluslararası politika sahnesinde daha fazla önem kazandı.

Amerika Birleşik Devletleri'ni resmen ziyaret eden Fransız cumhurbaşkanı G. Pompidou ile ABD yetkilileri arasındaki görüşmeler ilginçti. Nixon'la da görüşen Pompidou'nun bütün amacı, aslında Amerikan emperyalizmi ile çatışan Fransız emperyalizminin Ortadoğu'daki iktisadi nüfuzunu koru-

maktı. Nixon ise bunu pazarlık konusu yapmak istemektedir. Fransa'nın Libya'ya sattığı uçaklar Pompidou'nun başına kakılırken, öte yandan da İsrail'e 50 jet satacağı, Amerikan yetkilileri tarafından açıklanıyordu. Bu arada, Illinois eyaletinde bir demokrat parti temsilcisi, İsrail'in geleceğinin Birleşik Amerika'yı da etkileyeceğini söyledi.

Dünya kamuoyuna karşı tepkisine rağmen, saldırganlığı arkasında kesin yerini alan ABD, Asya Afrika Halkları Dayanışma Örgütü tarafından da şiddetle protesto edilmiştir.

Guatemala ve gerillalar

Guatemala'daki gerici yönetimin Giron Camillo adlı bir öğrenci liderini tutuklaması üzerine, Guatemaladaki gerillalar, dış işleri bakanını kaçırdılar. Ülkedeki genel seçimlerden bir gün önce meydana gelen bu olay geniş yankılara yol açtı. Gerillalar Camillo'nun 24 saat içinde serbest bırakılmaması halinde bakanın hayatının tehlikeye gireceğini açıkladılar. Bunun üzerine hükümet Camillo'yu Meksika büyükelçiliğine geri verdi ve ülkeden çıkışını serbest bıraktı.

Öte yandan yapılan genel seçimlerde sandıktan gericiiler çıktı. Guatemala ile ilgili geniş bir yazımızı gelecek sayımızda sunacağız.

İtalya'da siyasi buhran

İtalyadaki geniş demokratik hareketler yüzünden zayıflayan azınlık sağcı Hristiyan Demokrat hükümetinin istifasıyla başlayan buhalım devam etmektedir. «Merkez-sol», bir koalisyon kurulabilmesi amacıyla dört parti arasında yapılan görüşmeler son bulmuştur. Mahalli seçimlerde Komünist Partisi ile güçbirliği yapmak isteyen Sosyalist Parti'nin bu isteğinin kabul edilmemesi üzerine Sosyalist Parti hükümete katılmıyacağını açıklamıştır. İtalya'da sağcılar ve sosyal demokratların büyük bir

kesimi sosyal çelişkiler yüzünden yıpranmış İtalyan demokrasisini ayakta tutmanın yollarını ararken, halkın kurtuluşunu sandığa bağlayan İtalyan Komünist Partisi de geniş halk kitlelerine hiç bir tutarlı yol gösterememektedir.

AVUSTURYA'DA SEÇİMLER

Avusturya'da yapılan son seçimlerde sağcılar gerilemiş, sosyal demokratlar kazançlı çıkmıştır. Her ne kadar sosyal demokratlar salt çoğunluğu elde edememişlerse de bir koalisyon hükümeti kurma hakkını elde etmişlerdir. Böylece 1949'dan bu yana sürüp gelen sağcı Hristiyan Demokrat iktidarına son verilmiş olacaktır.

Avusturya'da yeni hükümeti, sosyal demokratların lideri Kre'sky kuracaktır.

Yeni belgeler açıklanıyor
Haydar Tunçkanat
ikili anlaşmaların içyüzü
Bütün yurtseverlerin başucu kitabı
368 sayfa 15 lira

Ekim yay'narı

Adres : Süleyman Sırrı Sok. 2/12 Yenışehir - Ankara

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

Amerikan emperyalizminin kuklalarının yönetimi altındaki Filipinlerde anti-emperyalist gösteriler yoğunlaşmaktadır. Üç hafta kadar önce işçilerin ve öğrencilerin katıldığı mitingde altı gencin öldürülmesinden sonra, ülkedeki bütün okullar kapatılmış ve böylelikle ilerici hareketin bastırılacağı sanılmıştır. Ancak gösteriler gittikçe artan tempoda gelişmekte ve bir ülkede daha emperyalizm için ölüm çanları çalmaktadır. Olaylar sırasında, gerici yönetim 40 işçi, aydın ve genci tutuklamıştır. Daha sonraki gösteride ise öğrenciler Amerikan Büyükelçiliğine saldırdılar ve bütün camları kırdılar.

Tayland'daki ve Malezya'daki gerici yönetimlere karşı yürütülen halk savaşının yeni başarıları kazanması üzerine kukla gerici yönetimler, halk savaşçılarına karşı ortak bir hareket yürütmek için birleşmeğe çalışmaktadırlar. Ağababaları Amerika'nın hava kuvvetlerinin deste-

ğinde yürüttükleri harekâtlara rağmen her yerde yenilgiye uğrayan kuklalar, Güney Doğu Asya halklarının ortak zaferine adım adım yaklaşan halk savaşçıları karşısında yenilgiye uğramaktadırlar.

Vietnam'da Amerikan emperyalizminin yeni marifetleri ortaya çıkartılmaktadır. Son olarak deniz piyadesi diye anılan canavarların hunharca 76 Vietnamlıyı katlettikleri açıklanmaktadır. Amerika, olaya adı karışan 5 kişinin yargılanacağını bildirmiştir. Ancak bu yargılamaların sonuçlarını tahmin etmek güç değildir. Vietnam'da Amerikan vahşetleri gün be gün ortaya çıktıkça ve emperyalizmin maskesi düştükçe Amerika'ya gösteriler yoğunlaşmaktadır. Son olarak Yeni Zelanda'da ve Kanada'da yapılan gösterilerde Amerikan emperyalizmi kınanmış ve emperyalizme karşı mücadele edilmesine karar verilmiştir.

Filistin - İsrail çatışması ve demokratik çözüm yolu

Amerikan emperyalistleri ve gerici siyonistler, 1967 Haziran savaşından en kârlı bir biçimde faydalanmak isteyen bir politika güttüklerinden Orta Doğu'daki kriz bindiğinden daha karmaşık bir durum arz etmektedir.

Amerikan emperyalistleri ve siyonist ikilisinin beraberce uygulamak istedikleri şunlardır:

1 — Filistin ve diğer Arap ülkelerinin aleyhine sonradan daha da genişleyebilmesi söz konusu olan 1967 savaşı sonrası İsrail - Arap sınırını Arap'lara kabul ettirmek.

2 — Gelişen Arap Milli Kurtuluş Savaşını mağlup ettikten sonra Orta - Doğu'da politik ve sınıfsal yapıyı başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Siyonist ve gerici Arap iktidarlarının çıkarına uygun düşecek biçimde yeniden örgütlemek.

Kısmen Arapların lehineymiş gibi görünen 22. Kasım, 1967 Birleşmiş Milletler kararı İsrail'e tanınmadı. Fakat objektif gözlemcinin göreceği üzere, yayılmacı siyasetlerinin gereği ancak ikili görüşmeleri kabul etmekle yetindiler. Görüşme isteği İsrail'e hem zaman kazandıracak, hem de diğer ülkelere karşı sektör görünme fırsatını hazırlıyordu. (1949 Rodos buhranında olduğu gibi) Amerikan emperyalizminin çıkarları pratik ve objektif olarak İsrail'inkiyle uyuşturduğundan onun tutumu da aynı yönde olacak, mesele askıda iken ve uzlaşmazlık sürerken Arap Milli Kurtuluş Hareketini söndürmenin ön şartı olarak Orta Doğu'daki ilerici küçük burjuva iktidarları zayıflatılıp yok edilecek.

Birleşmiş Milletler kararı (a - İsrailin 1967 savaşı öncesi sınırlarına çekilmesi, b - Filistinli mültecilerin sığındıkları yerlerde kalmalarını) İsrail'in kabullenmeyişi den haklı bir biçimde Filistin Milli Kurtuluşçuları tarafından da reddedilmiştir. Kararın kabul edilmiş Arapların açısından şu demek olacaktır: 1) 1948 de Filistin'in emperyalistler tarafından işgal edilmesini kabullenmek 2) Sınırların kesin tesbiti ile o sınırların içinde kalmak Filistinli Arapların Kurtuluş hareketinin yok edilmesi. (Yani İsrail'deki bir milyonu aşkın Arapların Kurtuluş Mücadelesinin pasifikasyonu) 3) Amerikan emperyalizmi ile onun ileri karakolu bir ülkenin, yani İsrail'in ortak çıkarlarından dolayı stratejik bir mevkide kalarak Orta Doğu'da Milli Kurtuluş Savaşları için bir tehdit aracı olması.

İşte bunlardan dolayı; Milli Kurtuluşçular Birleşmiş Milletler ka-

rarını Filistin İsrail çözümü yolunda sunulan bir gerici emperyalist plân olarak nitelendirmektedirler.

Peki öyleyse çözüm yolu ne olacaktır?

Problemin demokratik çözüm yolu; pratik ve objektif olarak yürütülecek uzun süreli bir ideolojik, politik ve silahlı mücadeleyi gerektirmektedir. Bu mücadele yürütülürken her türlü şovenist tutumdan mutlak surette kaçınılması gerektiği gibi (1967 den önceki tutum şovenistti ve yahudilerin hep si denize dökülecektir deniyordu), Birleşmiş Milletlerin kararına uymaktan da kaçınılmalıdır.

Bizim görüşümüz 1948 yılında emperyalist ve siyonistlerin saldırılarıyla işgal edilen topraklarda yaşayan halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunan ve Filistin ülkesinde ister Arap olsun ister Yahudi olsun ilerici bir demokratik ruhla her ikisinin de milli kültürlerini muhafaza edeceği ve geliştirebileceği, her ikisinin de eşit haklara sahip olabileceği bir Filistin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu yönündedir. Devlet şekli; Birleşik veya konfederal devlet biçiminde olabilir. (Yugoslavya veya Çekoslovakya da olduğu gibi;

Demokratik Hak Kurtuluş Cephesi yukardaki görüşü 1 Eylül 1969 da Kahire'de toplanan 6. Filistin Milli Kongresine ve aynı zamanda bütün Arap ve Filistin halklarına önermiştir. Şurası açık ve kesindir ki; amaca uzun süreli bir ideolojik ve silahlı bir halk savaşı vermeden ulaşmak imkânsızdır. Mücadele içinde ilerici Filistinli Yahudilerin de yer alacağı ilerici ve demokratik güçlerin ortak mücadelesi olmalıdır.

Önerimiz; bütün ilerici İsrailîlilerin ve Yahudilerin hedefe varmak için silahlanmış bir Filistin Halk Cephesinde bütünleşmelerini istemektedir. Çeşitli Filistin Mukavemet örgütlerindeki ilerici ve demokratik güçler kendi kendilerini güçlendirdikleri ölçüde doğal olarak bu, İsrail vatandaşlarını da etkileyecektir. Arap ve Filistin Milli Kurtuluş hareketi içindeki devrimci fikirler güçlendikçe gerici siyonistler içten de muhalefetin arttığında zayıflayacak ve kontrolü yitireceklerdir.

İsrail ilerici güçleri ile cephemiz (Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) arasında bu amaçla ilgili bir zemin yaratmak üzere; emperyalizme ve siyonizme karşı duran İsrail solcu kuruluşları ile fikir teatisine ve tartışmalara başlanmıştır. Fakat bu ilerici örgütler

henüz Filistin sorunu ve İsrail'in sosyal yapısı hakkında kesin bir görüşe sahip değildirler. Bunlar arasında Matzbin ve Rakah gibi ilerici yahudilerin isimleri verilebilir. Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, yayın organı El - Hüriyye'de Matzbinin bir çok analizlerini yayınlamış ve bu analizler İsrailî gerici güçler ile ilerici İsrailîlilerin "Mapay" örgütü arasındaki çelişkiyi açıklamıştır.

Sağcı gerici fikirlerin suladığı emperyalizmle ittifak içinde bulunan gerici bir iktidarın bulunduğu bir alanda (bir toplumda yönetici sınıf kimsenin ideolojisi o toplumda hakimdir. Marx) Filistin sorununun temel demokrat çözümünü çok karışık ve zor bir meseledir. Bölgedeki siyonist devletin iki karakteri vardır; Birincisi, şovenist ve istilacı, ikincisi de gerici ideoloji ile sulanmış sömürgecilik ve emperyalizm. Bu devlet Filistin Ulusuna Karşı yürütülen zulüm ve sömürme üzerine kurulmuştur. Modern tarihin gösterdiği ve Marx'ın belirttiği gibi; "Bir başka ulusu sömüren bir ulus asla hür olamaz. gerektiği gibi; karşı devrimcileri mağlup etmek ve ülkede ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı üzerinde demokratik bir çözüm yolu istemek; Vietnam halkının yolunu takip etmedikçe ulaşılması imkânsız olan şeylerdir. Bu yol ki bütün halkın kurtuluş savaşı yoludur. Bu yol ki emperyalistlerin ve gerici siyonistlerin teknik üstünlüklerinin hakkından gelme, onları mağlup etme yoludur. İşte Filistin Mukavemeti bunu başarmakta ve klasik savaşlar yerine halk savaşı vermekte ve bu yolda çalışmaktadır.

Halihazırda Filistin Kurtuluş hareketi subjektif bir yapı problemi ile yüzyüzedir. Bu, da öncülüğün küçük burjuva kontrolü altında oluşudur. Sol mukavemet siyonizme,

emperyalizme ve gerici Arap iktidarlarına karşı savaş vermektir. Silahlı mücadeleden öte ilerici ve demokratik biçimde bütün Arap mukavemet hareketini toparlayabilmek için ideolojik ve politik mücadeleyi de sürdürmekteyiz. Demokratik devrime ve ulusal kurtuluş savaşını yürütmede en önemli rolü oynayan devrimci Vietnam Komünist Partisinin halk kurtuluş savaşını birleşik cephe tezinde somutlaştıran ve ona öncülük eden başarısı bizim için en büyük değer taşıyan bir örnek ve derstir.

Şu anda Filistin sorunu çok karışık bir mahiyet arz etmektedir. Filistin mukavemeti bilhassa sol hareket bölgedeki yönetici sınıfları hedef almış ve onların temelini yıkmaya azmetmiştir. Ve İsrail olsun gerici bazı Arap iktidarları olsun bunlar tarafından sunulan gerici nitelikteki bazı demokratik olmayan çözüm yolları şimdiden ulusal kurtuluşçu Araplarla bu çevre arasında bir çelişki yaratmış ve ulusal kurtuluşçulara yeni bir yol açmıştır. Ve hatta bazı Arap yönetici güçler, bu gerici çözüm yolunu Araplara empoze etmeye kalkışıp, buna muhalefet edecek Filistin Ulusal Kurtuluşçularını sindirmeye çalışabileceklerdir. Böyle bir tavır önemli bir tarihi devir olacak, bütün kurtuluşçuları karşısında bulacak, alevlenen Milli Demokratik Devrim için bir ön şart olacak gerici tutum içinde olanlar kısa sürede silinip süpürüleceklerdir. Tarihin akışı bizden yanadır; karşı devrimciler bizi bir adım geri atabilirler, fakat bu bizim iki adım ileri atmamız için gerekli bir ön şart olabilir.

Nayıf Havatmih

F.D.H.K.C. Merkez Komite üyesi

Devrimci gençler Amerikan Haberler Merkezine Türk Bayrağı çektiler

Devrimci gençler 6 Mart saat 8.30 sıralarında Amerikan Haberler merkezini bastılar. Saat 18.30 sıralarında Amerikan Haberler Merkezi önüne gelen gençler direktteki Amerikan Bayrağını indirerek yerine Türk Bayrağını çekmişlerdir. Bayrağın direğe çekilişi sırasında İstiklal Marşı söylenmiş ve halkın da katılımıyla Amerikan Haberler Merkezinin reklam haberleri parçalanmış, yerine "Bağımsız Türkiye", "Kahrol sun Amerika", gibi birçok pankart konmuştur. Daha sonra devrimci

gençler halkın da katıldığı büyük bir kalabalık halinde marşlar söyleyerek dağılmıştır.

Bu olaylar da göstermiştir ki Amerikan Emperyalizmi ve onun işbirlikçisi iktidar devrimcilerin mücadelelerini her türlü baskı ve tehdide rağmen durduramayacak ve halkımızın devrimci mücadelesi onların üstesinden gelecektir.

Halkımıza işbirlikçi iktidarın iktidarının zayıfladığı anlarda he defler gösterip birleşip güçlenebilir.

BİZİM DEVRİMİMİZ

V.I Lenin

Geçenlerde Sukhanov'un **Devrim Üzerine Notları**nı gözden geçiriyordum. Özellikle dikkate çarpan, İkinci Enternasyonalin bütün kahramanları gibi bizim küçük burjuva demokratlarımızın da tasladıkları bilgiclik oluyor. Topunun da yüreksiz oluşu, Alman modelinden en ufak bir ayrılımda, en iyilerinin bile kendilerini ihtiraz kayıtları ile sağlama almaıları olgusu bir yana, bütün küçük burjuva demokratlar için müşterek olan ve devrimin bütün güçlerini bol bol açığa vurdukları bu nitelikten dolayı insanın dikkatine çarpan, bunların geçmiş **Rönesans** taklitleridir.

Bunlar kendilerine **Marxist** diyebilirler ama **Marxizm'i** anlayışları çekilemeyecek kadar bilgiclik taslama kabilindedir. **Marxizm'de** kesin olanı, yani onun devrimci diyalektiğini hiç mi hiç anlamamışlardır. Bunlar **Marx'ın** devrim sıralarında en büyük esnekliğin gerekli olduğu konusundaki yalın sözlerini hiç mi hiç anlamamışlar, üstelik, örneğin mektuplarından birinde sanırım 1856 da **Almanya'da** devrimci bir durum yaratabilecek bir köylü savaşının işçi hareketi ile birleşmesi umudunu dile getiren sözlerini kaale bile almamışlardır; bu yalın ifadeyi bile geçiştirip sıcak keklik tabağının etrafındaki kedi gibi sinsi sinsi dolanıp dururlar.

Bütün davranışları bunları, burjuvaziden kopmak şöyle dursun, ondan ayrı en küçük bir adım atmaya çekinen, aynı zamanda korkaklıklarını da en şiddetli tutaraklı sözlerle, iri iri laflarla maskeleyen çalışan korkak reformistler olarak ele veriyor. Oysa salt teorik bakımdan bile hepsinin tutumunda insanın dikatini çeken, bunların, aşağıdaki **Marxist** düşünceleri kavramaktaki büyük güçsüzlükleridir. Bunlar, **Batı Avrupa'daki** kapitalizmin ve burjuva demorasininin şimdiye kadar belirli bir gelişme yolu izlediğini görmüşler, bu yolun ancak **mutatis mutandis** (*), ancak (dünya tarihinin genel gelişmesi bakımından tamamen önemsiz) bazı düzeltmelerle bir model olarak alınabileceğini akıl edememişlerdir.

Birincisi — Birinci emperyalist dünya savaşına bağlı olan bir devrim olgusu. Böyle bir devrim mutlaka savaşın sonucu olan yeni yeni özellikler, ya da varyasyonlar göstercekti; zira dünya bu denli ve de böyle bir durumda bir savaşı hiç görmemişti. En zengin ülkelerin burjuvazilerinin 'normal' burjuva ilişkilerini savastan bu yana ve bu güne değin kuramamış olduklarını görüyoruz. Gene de bizim reformistlerimiz, devrimcilik taslayan küçük burjuvalarımız, normal burjuva ilişkilerinin sınır olduğuna (ötesine ve ilerisine geçemesin) inanırlardı ve hâlâ da inanırlar. Bu kişilerin 'normal'i anlayışları ise son derece basma kalıp ve dardır.

İkincisi — Bunlar tarihin gelişmesi

bütünüyle genel kanunları izlediği halde, bazı gelişme dönemlerinin ya biçimde ya da gelişme düzeninde özellikler gösterebileceğinin asla imkansız olmadığı, tam tersine muhtemel bulunduğu düşüncesine de tümüyle yabancıdır. Örneğin konumu itibarıyla uygar ülkelerle, kesin olarak uygarlık yörüngesine ilk olarak bu savaşın sokuğu ülkeler, yani bütün Avrupalı olmayan, doğulu ülkeler arasındaki sınır çizgisi üzerinde bulunan Rusya'nın, bu seopten dolayı genel dünya gelişme çizgisine uymadığı halde, devrimini **Batı Avrupa** bütün devrimlerden ayıran ve doğu ülkelerine geçerken kısmi bazı yenilikleri taşıyan kendine özgü bir takım özellikler göstermesinin muhtemel, aslında ise muhakkak olduğu, bunların akıllarına bile gelmez.

Bunların, örneğin **Batı Avrupa Sosyal Demokrasisinin** gelişmesi sırasında papağan gibi ezberledikleri kanıt, bizim henüz sosyalizm bakımından olgunlaşmamış bulunduğumuz, aralarındaki 'çok bilmiş' bazı bayların ifade buyurdukları üzere, sosyalizmin nesnel ekonomik koşullarının ülkemizde bulunmadığı yolcu kanıt, son derece basma kalıptır. Şunu sormayı hiçbiri akıl etmez: **Öyle ama,** kendisini birinci emperyalist savaş sırasında ortaya çıkan bu devrimci durumun içinde bulan bir halka ne densin? Durumun ümitsiz oluşunun etkisiyle, o koşullar olağanın oldukça dışında bile olsa, kendisine hiç olmazsa uygarlığını geliştirmek koşullarını sağlayacak bazı fırsatları hazırlayan bir mücadeleye atılmasa mıydı?

Rusya, üretici güçlerin sosyalizmi mümkün kılan gelişme düzeyine erişmiştir. Bu önermeyle, elbette **Sukhanov** dahil, İkinci Enternasyonal'in tüm kahramanları tavus gibi kabarıyorlar. Karşıtı mümkün olmayan bu önermeyi ikide birde binbir değişik perdeden tekrarlayıp duruyor ve devrimimizin kesin ayrıcının bu olduğunu sanıyorlar.

Oysa, ya kendine özgü koşullar **Rusya'yı** önce, az çok her nüfuzlu **Batı Avrupa** ülkesinin katıldığı dünya emperyalist savaşının içine sürüklemiş ve Rusya'nın gelişmesini, olgunlaşmakta olan ve bizzat **Marx** gibi öyle hiç de az **Marxist** olmayan biri tarafından 1856 da Prusya için mümkün bir durum olarak ileriye sürülmüş bulunan 'köylü savaşının emekçi hareketi ile birleştirmeye bizi tam olarak güçlü kılan koşullar içinde **Doğu'da** zaten kısmen başlamış bulunan devrimin yanı başına kadar getirmişse?

Ya durumun bütünü ümitsiz oluşu, işçilerin ve köylülerin çabalarını on misli fazla uyararak uygarlığın temel gereklerini **Batı ülkelerinkinden** farklı yolda yaratma olanağını vermişse bize? Dünya tarihinin genel gelişme çizgisini değiştirir mi,

bu? Dünya tarihinin genel gidişi içine sürüklenen ya da dürüklenmekte olan tüm ülkelerin ana sınıfları arasındaki ana ilişkileri değiştirir mi bu?

Sosyalizmi kurmak için belirli bir kültür düzeyi gerekiyorsa, her **Batılı** ülkede başka olmasından ötürü, belirli 'kültür düzeyi'nin ne olduğunu kimse tam olarak söyleyemese de biz, önce belirli kültür düzeyi için gereken şeylere devrimci bir şekilde ulaşmaktan işe başlayıp da **ondan sonra** işçilerin ve köylülerin hükümeti ve sosyalist sistemin yardımı ile öbür uluslara yetiştirmeye neden girişmeyelim?

16 Ocak 1923

II

Siz, sosyalizmin kurulması için uygarlığın gerekli olduğunu söyleyip duruyorsunuz. Pekâlâ. Öyle ama, niçin ülkemizde toprak ağalarının ve kapitalistlerin deredilmesi gibi uygarlığın öngerekleri olan şeyleri öldürüp sonra da sosyalizme doğru yola çıkmayalım? Nerede, hangi kitaplarda okudunuz ki olayların olagan tarihsel düzeninde bu gibi değişiklikler yersiz ve imkansız olsun?

Napoleon'un şunu yazdığı akla geliyor: **On s'engage et puis... on voit.** Gelişi güzel çevrilirse bu, şu demektir: İnsan önce ciddi bir muharebeye girişmeli, sonra da ne olacağını görmeli. Bizler de pekâlâ Ekim 1917 de ciddi bir muharebeye giriştik, sonra da gelişmenin **Brest-Litovs Barışı, Yeni Ekonomik Politika, v.b.** gibi ayrıntılarını (dünya tarihi bakımından bunlar elbette ki ayrıntı idiler) gördük. Şimdi ise genellikle kazandığımızdan kuşku yoktur.

Daha da sağda olan sosyal demokratlar için bir şey söylemeyeelim, bizim **Sukhanov**'larımız, devrimlerin başka türlü asla yapılamayacaklarını hayal bile etmezler. **Bizim** Avrupalı ikiyüzlülerimiz, çok daha fazla nüfusları olan ve toplumsal koşulları çok daha büyük ayrılıklar gösteren **Doğu** ülkelerinde bundan sonraki devrimlerin, şüphe yok ki, **Rus Devriminden** hattâ daha da büyü özellikler göstereceğini asla hayal bile etmezler.

Kautsky'ci çizgiler üzerine yazılmış ders kitabının, gününde çok yararlı bir şey olduğunu iyice belirtmek gerekir. Oysa, bu ders kitabının, dünya tarihinin bundan sonraki gelişmesinin bütün biçimlerini önceden göreceği fikrini bir yana bırakmanın zamanı gelmiştir. Böyle düşünmelerin düpedüz aptal olduklarını söylemenin tam zamanıdır.

17 Ocak 1923

İlk olarak **Pravda'da** 117. Sayıda 30 Mayıs 1923 te **Lenin** imzası ile yayınlanmıştır.

(*) Ayrıntılara ilişkin değişikliklerle.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 . Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği. Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı:

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: **G.A.M.E.D.A** * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.